

Nr. 8 (300)

Anul X
25 februarie 1961

Dina Cocea

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Conducători de partid și de stat în regiunea Argeș

„VĂ MULȚUMIM PENTRU
GRIJA CE O PURTAȚI
COPILOR OAMENILOR
MUNCII”. Pretutindeni pe
unde au trecut, conducă-
torii de partid și de stat
au fost întâmpinați cu o
fierbinte dragoste.

←

În mijlocul locuitorilor din
Pitești. →

Examinând amplasamen-
tul hidrocentralei de pe
Argeșul superior. ↓

În zilele de 16 și 17 februarie tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej, Petre Borilă, Nicolae Ceaușescu, Mihai Florescu, ministrul Industriei Petrolului și Chimiei, Constantin Tuzu, ministrul Industriei Grele, Nicolae Bădescu, președintele Comitetului de stat pentru arhitectură, construcții și sistematizare, au vizitat regiunea Argeș. În cursul vizitei ei au fost însoțiți de tovarășii Ștefan Matei, prim-secretar al Comitetului regional al P.M.R. Argeș, Constantin Sandu, președintele Statului popular regional Argeș, și de alți activiști de partid și de stat.

Cu prilejul vizitei a fost examinată pe teren amplasarea pe malul Oltului, în apropiere de Slatina, a unei uzine de aluminiu, cu o capacitate anuală de 50.000 tone, care, potrivit hotărârilor Congresului al III-lea al P.M.R., urmează să fie construită până în anul 1964. Se va construi totodată și o termocentrală care va alimenta uzina cu energie electrică.

Conducătorii de partid și de stat au vizitat apoi valea Argeșului și au examinat pe acest traseu amplasamentul și schema de amenajare ale hidrocentralei de pe Argeșul superior. Puterea instalată a acestei hidrocentrale va fi de 220 M.W., cu o producție anuală de energie de 400 milioane kWh. Barajul care va zăgăzui apele va avea o înălțime de 165 metri și va crea un lac de acumulare cu un volum de aproape jumătate de miliard metri cubi. Lacul format va da posibilitatea irigațiilor unei suprafețe agricole de circa 100.000 hectare din bazinul Argeșului și va reduce viiturile pe râul Argeș, ferind de inundații sate și suprafețe importante de teren agricol.

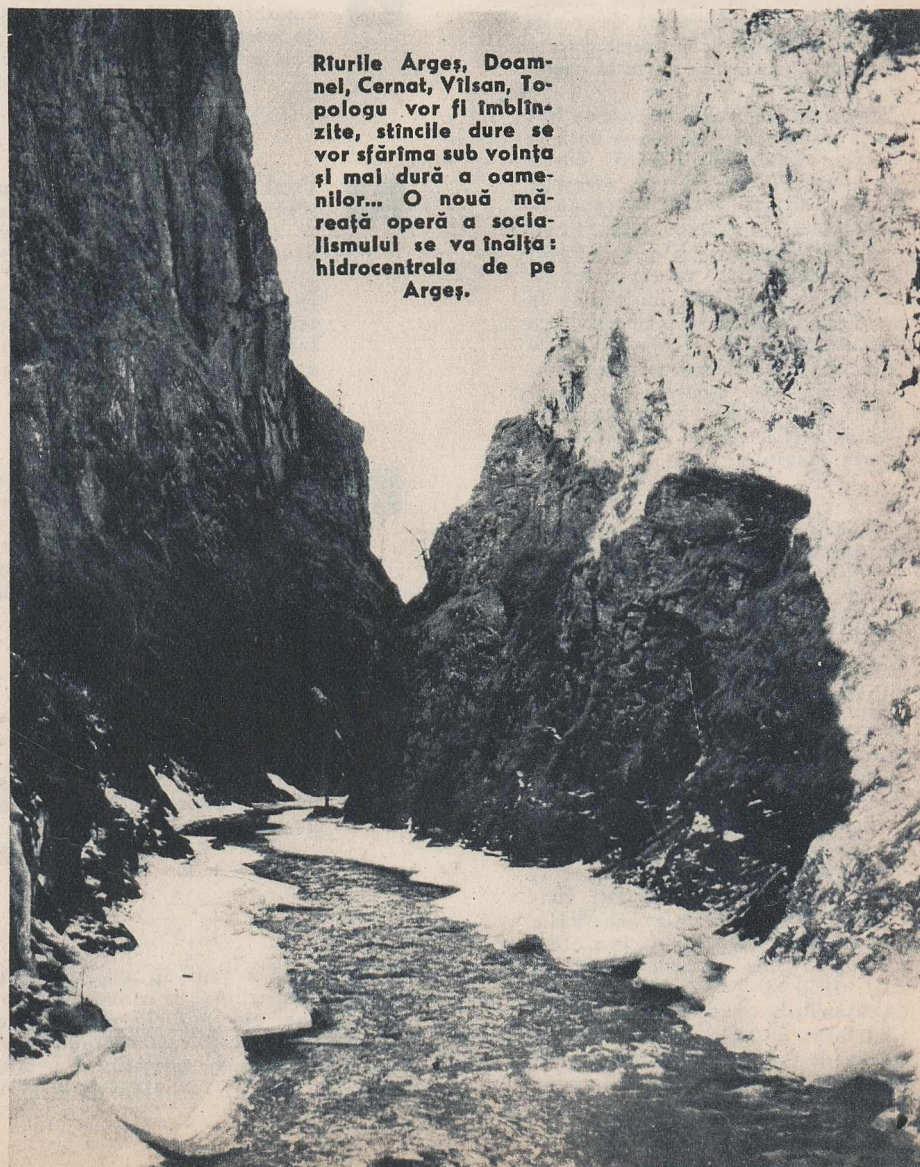
La Pitești a fost examinată construirea unui nou și modern combinat de industrializarea lemnului, precum și a unei noi filaturi la întreprinderea „Textila” din oraș.

Construirea acestor noi obiective vine să se adauge șirului de realizări înfăptuite pe meleagurile acestei regiuni în anii puterii populare. Prin construirea noilor obiective prevăzute în planul de șase ani, dezvoltarea economică a regiunii va cunoaște un și mai mare avânt.

În timpul vizitării regiunii a fost examinat proiectul schiței planului de sistematizare a orașului Pitești.

Pretutindeni pe unde au trecut conducătorii de partid și de stat au fost întâmpinați cu o deosebită căldură de populație. Conducătorii de partid și de stat s-au întreținut cu cetățenii. Cei prezenți au aclamat îndelung în cinstea partidului, a Comitetului său Central, în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Vizita conducătorilor de partid și de stat a prilejuit pretutindeni în regiune o puternică manifestare a atașamentului oamenilor muncii față de partid, a hotărârii lor de a munci cu elan pentru înfăptuirea mărețului program de înflorire a patriei trasat de Congresul al III-lea al partidului.

Riturile Argeș, Doamnei, Cernat, Vilsan, Topologu vor fi îmblinzite, stîncile dure se vor sfărîma sub volnța și mai dură a oamenilor... O nouă măreață operă a socialismului se va înălța: hidrocentrala de pe Argeș.

1

2

3

TOTI DOI

Cînd și cum a fost înțemeiat vechiul târg al Romanului? În privința acesteia hrisoavele și cronicarii moldoveni au lăsat posterității prea puține relații. În schimb, aproape fiecare româșcan știe azi anul, ziua și chiar ora exactă cînd orașul său a început să fie enumerat în rîndul orașelor înfloritoare ale țării: 26 decembrie 1957. Data respectivă corespunde zilei în care marele și modernul laminor, construit aici în anii puterii populare, a produs prima țeavă. Piesa de care vorbim, lungă de opt metri, a devenit un simbol: tăiată în sute de felii, se află și azi, sub formă de inele de oțel, pe biroul primului secretar al raionului de partid, pe birourile conducătorilor uzinei, pe cîte o etajeră acasă la mulți dintre muncitorii, inginerii și tehnicienii care au luat parte la nașterea ei.

Doisprezece dintre cei care au fost nașii primei șarje de țeavă dată la Roman candidează la 5 martie pe lista F.D.P.-ului în alegerile de deputați pentru sfatul popular al orașului. Cine sînt ei? Mai exact cine sînt laminoriștii care, alături de concetățenii și tovarășii lor de la fabrica de zahăr, de cei de la cea de mobilă, de la întreprinderea metalurgică, de intelectuali, de activiști, de gospodine etc., sînt desemnați să alcătuiască sfatul popular al orașului și al regiunii? Despre cîțiva dintre ei vorbim în aceste pagini...

★

Pentru ce — de pildă — cetățenii din circumscripția 62 a orașului Roman l-au propus din toată inima pe mecanicul Ion Turanschi? Întii și întii pentru că știm — spun ei — că omul de care vorbim este fruntaș în muncă; știm că, fiind șef al unei echipe de reparații, a avut și are grijă de viața celor mai complexe agregate ale uzinei: perforatoarele laminorului. Asta înseamnă — trag concluzia româșcanii — că și el a contribuit ca fabrica să nu-și întrerupă nici o clipă producția de țevi. Apoi l-au propus din toată inima fiindcă au aflat că a realizat o serie de inovații, contribuind astfel și el la beneficiile importante pe care uzina le-a obținut peste plan (52.000.000 lei în anii 1959 și 1960). L-au propus de asemenea pentru că și el a contribuit cu elan la acel milion de ore de muncă patriotică cu care salariații uzinei au ajutat la con-

1 Cele peste o mie de grade Celsius ale țevilor incandescente nu-l împiedică pe mecanicul Ion Turanschi să execute „din mers” reparațiile necesare laminorului. Pentru meritele deosebite el a fost propus să candideze ca deputat al circumscripției electorale 62 orășenești, în apropiatele alegeri.

2 Vasilica Acasandrei (prima din dreapta), candidata circumscripției electorale orășenești numărul 19, surprinsă de fotoreporter în mijlocul...familiei. Nu însă acasă, ci într-o hală a fabricii de țevi, alături de sora și soțul ei — toți sînt de aceeași meserie: sudori.

3 Unul din marii specialiști ai uzinei este și inginerul Constantin Iordache (x). Și-a început viața ca ucenic la o fabrică de aparate medicale, a lucrat apoi ca mecanic la Șantierul naval de la Oltenița, ca inginer la „Republica” și acum, la 35 de ani, este inginer-șef al fabricii de țevi de la Roman. Pentru activitatea sa, inginerul Iordache a fost propus candidat al F.D.P. în circumscripția electorală 105-oraș. Iată-l acum — surprins de aparatul fotografic — în mijlocul unor tineri muncitori laminoriști, la clubul lor din oraș.

4 Deși e relativ nou venit la fabrica de țevi din orașul Roman, moș Frîngu Constantin — care a lucrat înainte la I.M.U.M.-Medgidia — și-a cîștigat repede stima și dragostea concetățenilor săi. Lăcătușul Frîngu, care poartă grija multor mașini-unelte ale fabricii, a fost propus deputat al circumscripției electorale 18.

5 Printre noile clădiri ale orașului se află și teatrul „Vasile Alecsandri”. Sala, avînd aproape 500 de locuri, a fost ridicată recent din fondurile și cu sprijinul fabricii de țevi. Astfel, pe lîngă alte așezăminte de cultură, cîmine culturale, 36 de biblioteci etc., orașul Roman are pentru prima dată o adevărată sală de teatru destinată manifestărilor culturale locale și turneele artistice.

6 Pînă a veni în mijlocul laminoriștilor, Vasile Crudu era cizmar. Azi el conduce podurile rulante ale marilor hale — una din muncile care cer o conștiinciozitate deosebită. Macaragiul Vasile Crudu dovedind astfel abnegație și elan în muncă, cetățenii din circumscripția 53 l-au desemnat candidat în alegerile de la 5 martie.

Așa arată acum strada Anton Pann din Roman. Tot ce se vede s-a construit numai în 3-4 ani. Succesele în producție ale laminoriștilor româșcani au adus și aduc orașului noi locuințe confortabile. Pînă acum: 1.025 apartamente în blocuri, 175 locuințe construite pe credit acordat de întreprinderi, 305 case din fondurile proprii ale oamenilor muncii.

4

5

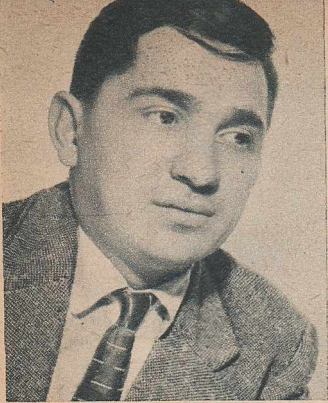

6

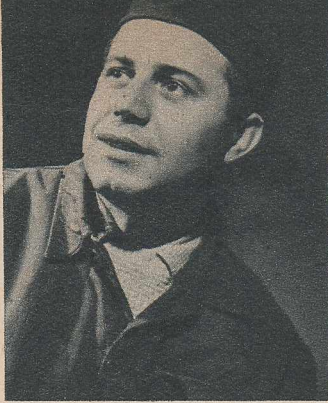
SPREZECE...

Fotoreportaj de F. URSEANU (text) și S. STEINER (fotografiile)

Tovarășul Petrică Feraru, fiul unui fost paznic la fabrica de zahăr, este azi contabil-șef al fabricii de țevi. Pentru meritele sale de bun gospodar, cetățenii dintr-un nou cartier al orașului — până mai ieri comuna Cordon — l-au desemnat candidat al circumscripției electorale orașenești numărul 104 în alegerile pentru sfatul popular al orașului.

Tov. Mihai Cojiță candidează acum pentru a patra oară. Până acum a fost o dată deputat în sfatul popular raional și de două ori deputat în cel orașenesc. Inovator și om cu reale calități gospodărești, tovarășul Cojiță se bucură de multă încredere din partea celor care-l propun. El s-a remarcat în lucrările cu caracter obștești, la realizarea ștrandului, la amenajarea magistralei etc.

Muncitorul Ion C. Costache locuiește la Cordon — fostă comună care o dată cu dezvoltarea recentă a Romanului s-a apropiat de oraș și prin laminoriștii care locuiesc acolo, și din punct de vedere administrativ. Locuitorii de aici — cei din circumscripția electorală 99 — știind că Ion C. Costache este fruntaș în producție și gospodar la ei în cartier, l-au propus să candideze ca deputat în Sfatul popular al orașului Roman.

Tovarășul Constantin Lungu — lăcătuș al secției filetaj-revizie a laminorului — deși tânăr, și-a câștigat încrederea româșcanilor. El a fost desemnat candidat al F.D.P. în Sfatul popular al regiunii Bacău. În uzină, o serie de succese în muncă, realizări de economii au adus tovarășului Lungu titlul de fruntaș. El este de altfel și unul dintre animatorii vieții sportive locale.

struirea unui cartier muncitoresc, a unui teatru, a unui stadion sportiv cu cinci mii de locuri, la înfrumusețarea orașului. Cite oare nu trebuiau realizate — luate de la început, cum zic oamenii din partea locului — într-un oraș sărăcit o sută de ani la rând de negustorii, moșierii și avocații care i-au „condus” destinele!

Gândiți-vă — amintesc localnicii — că la Roman, cu 30 de ani în urmă, capitaliștii străini exploatau și jefuiau clasa muncitoare ca într-o colonie. Astfel, capitaliștii belgieni puseseră stăpânire aici pe fabrica de zahăr „Danubiana”. Din „activitatea” lor a rămas memorabilă, printre altele, cea mai mare fraudă cunoscută până atunci: o evaziune fiscală de nu mai puțin de 1.300.000.000 lei. Era în anul când „părintele orașului”, primarul „istoric” Al. Mustea, nu se lăsase mai prejos de confrății săi belgieni: băgase în buzunar sumele adunate prin colectă publică pentru populația nevoiașă a orașului, sinistrată de revărsarea apelor Moldovei. O statistică a vremii înregistrează la epoca respectivă rezultatele activității consiliului comunal: din 120 de străzi ale orașului, numai șapte erau pavate și astea ca vai de lume; la fiecare zece copii nou-născuți, patru mureau din cauza mizeriei sau a lipsei de îngrijire medicală; aproape un sfert din populația orașului — mai exact: 4.729 de locuitori — nu știau să semneze decât prin punere de deget.

★

...Printre candidații F.D.P. salariați ai Laminorului de țevi din Roman figurează și o muncitoare iscusită: sudorița Vasilica Acasandrei. Cu câțiva ani în urmă Vasilica a lucrat la construcția cocseriei de la Hunedoara. După ce și-a adus aportul și la construcția furnalului nr. 6, iat-o pe șantierul Laminorului de la Roman. Aici a rămas. A devenit româșcană: în câțiva ani și-a construit casă proprie, a înzestrat-o cu mobilă nouă, iar în secția uzinei în care lucrează alături de soțul ei — tot sudor — învață tineretul arta de a suda cât mai bine, cât mai iute și cu electrozi cât mai puțini. Cetățenii din circumscripția nr. 19 au propus-o deputată unui cvartal de blocuri moderne, în care locuiesc azi zeci de familii de laminoriști. În urmă cu cinci

ani, nici unul din aceste blocuri nu exista încă. După cum nu exista încă nici Laminorul de țevi, din ale cărui beneficii s-au înălțat și clădirile respective.

★

...Unul dintre cei doisprezece este și directorul uzinei, inginerul Lezeu. La 13 ani, băiat amărit, a fost dat „la stăpîn”; astăzi, în al 31-lea an al vieții, conduce cu pricepere cel mai mare laminor de țevi din țară. Între timp — datorită condițiilor pe care puterea populară le-a creat tinerilor muncitori — el a absolvit cu succes politehnica și s-a specializat printre laminoriștii sovietici. Cetățenii din circumscripția sa l-au propus fiindcă știu sigur că în el orașul va avea un gospodar de mîna întâi. Dovada a făcut-o în uzina pe care o conduce: în anul care a expirat, fabrica de țevi a obținut peste plan, la întreaga producție, o reducere a prețului de cost în valoare de 14.000.000 lei. Și tot peste plan — cum am mai spus — uzina a realizat în ultimii doi ani beneficii ce întrec cifra de cincizeci de milioane lei. Din această sumă s-a născut „cota-parte” ce revine înfrumusețării și înzestrării orașului — cele 5.800.000 lei destinați unor noi blocuri, unor noi parcuri, unor noi străzi asfaltate.

Despre multe alte realizări vă vorbesc însă și fotografiile și textele alăturate. Așadar...

La clubul muncitorilor fabricii de țevi din Roman se face o înregistrare pentru postul de Radio-Iași. Este vorba de ultimele piese muzicale din programele artistice pe care laminoriștii le-au pregătit în cinstea alegerilor și care au făcut înconjurul Moldovei: „Prin Roman, braț la braț cu veselie” și „Azi e mai frumos ca ieri”.

←

Tovarășul Lezeu, directorul fabricii de țevi și candidat al F.D.P., s-a întâlnit cu viitorii săi alegători. Fiindcă-i inginer, el explică clar, cu linii trase pe neașa proaspăt căzută, proiectul unui club al muncitorilor a cărui construcție va începe în curînd. Un milion și jumătate de lei au și fost afectați lucrării.

De pe terasa noli braserii, vedere a centrului reconstruit al Galațiilor.

Orașul și combinatul

Cunoșteam bine locurile acestea. Erau pline de farmec zările vineții sprijinindu-se pe munții Dobrogei, Dunărea uleioasă, vasele ancorate în docuri și la poalele grădinii publice. Brateșul, nesfârșit — o mică mare spărgându-și valurile de terasamentul liniei ferate. Dar ajungea să nu-ți mai arunci privirile atât de departe, ci să le plimbi pe strada portului, prin casele mizere ale Bădălanului sau în cartierele din capul străzilor Brăilei și Tecuci, ajungea să intri în maghernițele hamalilor cățarate pe buza râpei ce da spre Dunăre sau să vezi textilele întorcându-se după lucru din dealul orașului, ajungea să-i vezi pe țărani din împrejurimi venind la târg sau să treci prin satele lor acoperite cu paie și ridicate din chirpici, satele de unde pornise colindul „că noi sintem de la Cuca, unde mămăliga-i cit nuca” — pentru a înțelege într-adevăr viața acestor locuri. ...Cunoșteam bine toate acestea și păreau izbitor de neschimbate — în povestiri apăreau la fel, în stampe vechi de câteva decenii, la fel.

Și, deodată, peste ele se prăbuși al doilea război mondial. Aruncate în aer de fasciști, centrul și străzile portuare arseră vreme de trei zile și gara fumegă ridicând deasupra urbei o trîmbă uriașă și neagră. Astfel găsiră orașul avangărzile Armatei Roșii.

Cunoșteam bine toate străzile centrului — nu erau prea multe — dar nu le mai recunoșteam. O parte zăceau îngropate sub ruine, o parte fuseseră excavate și formau o mare groapă de fundație. Ca să se ridice noul centru nu s-a construit, pur și simplu, ca în alte părți. Mai întâi s-au săpat zeci de mii de metri cubi pînă s-a ajuns la sol sănătos și, adesea, solul sănătos a fost creat de constructori. Apoi, la început mai lent și din ce în ce mai viu, au început să se ridice noile blocuri: cu terase, avînd în față peluze de verdeață de-a lungul trotuarului și becuri cu neon. Vechea stradă Domnească, ce culmina între vitrinele unor magazine modeste, se transforma în strada Republicii, care se rostogolea domol printre două șiruri de blocuri înalte, avînd pe dreapta o braserie așezată pe terasa hotelului, trecînd apoi prin dreptul altor clădiri mari, colorate, și sprijinindu-se pe faleza Dunării. Faleza însă nu era gata — trebuia să înceapă a fi taluzată — dar însăși denumirea aceasta dată bătrînelui chei, care de la gara maritimă pînă la Vadul Roșu și încă mai sus nu era decît un trotuar bolovănos la marginea ripei galbene, amintea litoralul, vilele, marea.

Vasăzică Dunărea avea să capete o faleză, iar în apropierea ei avea să se ridice un bloc cu treisprezece etaje, încheind bulevardul cu un uriaș semn de exclamație din beton. Și alături avea să fie parcul de cultură și odihnă, cu baze nautice și un turn al parașutiștilor.

De data asta nu deceniile, dar nici anii nu mai puteau rămîne indiferenți față de stampe și istorisiri. Nu mai erau cabaretele și pîrjoalele care făceau faima orașului, ci cargoul de 4.500 tone și noul laminor. Trebuiau stampe și istorii noi scoase cu frecvența cu care se scot calendarele sau poate și mai des.

Orașul acesta, ars și jefuit în opt războaie, se ridica din nou. Orașul acesta, incendiat și

dinamitat de fasciști în retragere și salvat de la totală distrugere de avangărzile Armatei Roșii, începea să-și ridice un combinat siderurgic mai mare decît oricare combinat siderurgic din vestul Europei, cu ajutorul documentației tehnice sovietice și al specialiștilor sovietici. Combinatul avea să-și monteze două laminoare de fabricație sovietică și o parte însemnată a cărbunilor cocsificabili, a cocsului metalurgic, a minereului de fier necesar urmau să-i sosească din Uniunea Sovietică.

Dar pentru a înțelege în întregime semnificația acestui ajutor, trebuie să cunoști două lucruri. Primul — cum arătau Galații cînd avangărzile Armatei Roșii au stins incendiile provocate de fasciști. Al doilea — să faci o plimbare spre Țiglina și apoi, mai departe, spre balta Cătușa.

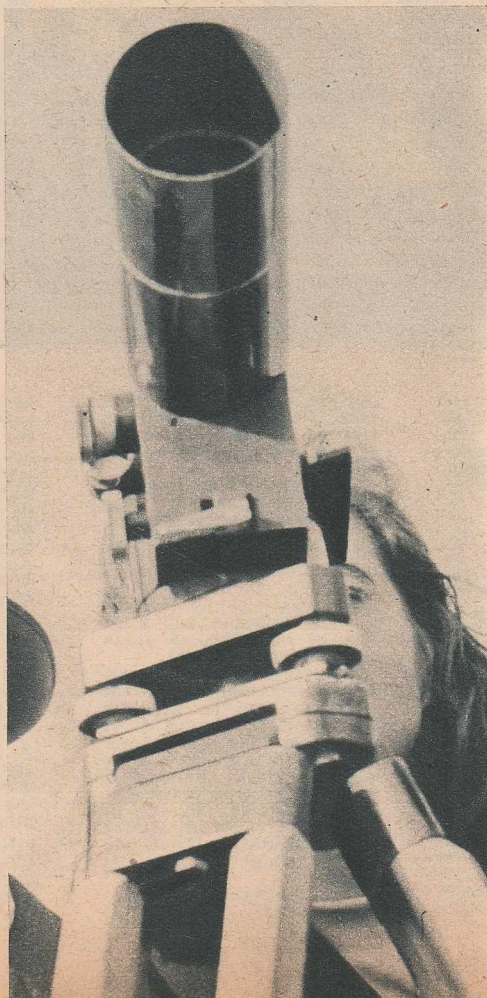

La stînga șoselei, sub malul înalt, zac îngropate câteva corăbii romane. Sint poate trireme, poate galere cu pinze, poate liburne — nimeni nu știe. De două mii de ani zac îngropate în apropierea ruinelor Ghertinei — vechea cetate. De două mii de ani putrezesc liburnele și pe deasupra vîntul țiuie în sălcii, peste bălării, peste balta Cătușa. Două mii de ani de istorie — aceeași imagine.

Aici, între balta Cătușa și balta Mălina, pe aproape o mie de hectare, va fi combinatul. Cătușa va fi excavată și va deveni bazin de docuri — de trei ori mai mare decît bazinul docurilor din Galații. Vasele vor urca pe Dunăre, vor coti pe Siret și apoi, printr-un canal, vor ajunge în docuri. Dar nu pe același Siret — albia lui se va regulariza, vechea albie se va umple cu pămînt și deasupra ei vor fremăta sălciiile. Colina dintre Cătușa și Mălina își va culege acum ultima recoltă — vor crește apoi, aci, lanuri de oțel. Patru milioane de tone de oțel pe o mie de hectare — cea mai intensivă cultură în aceste locuri atît de sărace în cultură. Mai jos — și aci, ca și la Galații, „jos” și „sus” sint în raport cu Dunărea — se va ridica o perdea forestieră, o zonă verde sau zonă filtru,

pe o adîncime de 500 de metri și pe o lărgime de mulți kilometri. Astfel, înconjurat de un Siret nou, pe un cîmp nou, străjuit de o pădure nouă, ce va proteja orașul

O armă foarte pașnică, pe care o poți înfîlni, în acțiune, la tot pasul pe terenul viitorului combinat, unde acum se fac încă ridicări topografice.

de gazele cowperelor și cuptoarelor, va crește combinatul.

Furnalul său va fi de trei ori mai mare decât cele mai mari furnale existente azi în țară.

Cuptoarele sale Martin vor vărsa șase sute de tone la o șarjă — o garnitură de cale ferată.

Laminorul va produce de opt ori cât „Nicolae Cristea” — uzina din valea orașului, ea însăși producând azi, cu noul ei laminor, de trei ori cât cea veche, dinainte de '44.

Fabrica de oxigen a combinatului va ajunge la treizeci și cinci de mii metri cubi pe oră — mai mult decât produce acum întreaga țară. Forja grea și turnătoră, ridicate în prima etapă spre a forja și turna piesele necesare combinatului, vor naște coloși de zeci de tone.

Și aceste utilaje uriașe, ce vor fierbe patru milioane tone de oțel în 1970, nu sînt decât începutul. Un început eșalonat pe zece ani! Atunci, care va fi ultima etapă? Cea din 1975. Dar s-au lăsat spații de dezvoltare pentru o perioadă de douăzeci-treizeci de ani. E un interval de timp pe care, de obicei, îl investește creatorii povestirilor fantastice. Peste treizeci de ani vor exista curse interplanetare și copiii acestor siderurgiști vor fi, poate, piloți cosmici. Iar ei construiesc acum avînd grijă să lase spații îndeajuns de mari pentru următoarea generație de siderurgiști. Să construiești spunînd „miine” secolului viitor — asta nu se poate decât în socialism.

★

Curba domoală a colinei dintre Mălina și Cătușa va căpăta crenele de beton și oțel. Focurile rare ale ciobanilor jucînd pe pămînt gol vor fi focuri de două mii de grade șuierînd

pe vatra cuptoarelor. Apa stătută a bălții va fi apa proaspătă de rîu.

Dar mai mult decât beton, flacără, apă, peisajul acesta va căpăta mișcare, ca și cum mari avalanșe de oțel s-ar rostogoli pe colina Cătușei. Douăzeci de milioane de tone vor curge pe benzile transportoare cite doi și trei kilometri de la docuri la furnal. Apoi fonta va ajunge la cuptoarele de oțel și de aci în halele laminatoarelor. Această caznă neîntreruptă a metalului de a se smulge din minereu și a se lăsa strivit pînă la foaia subțire de tablă va necesita — în afara unor puteri uriașe (o dată și jumătate energia Bicazului în fază finală) — o circulație enormă. Vor fi două sute și cincizeci de locomotive Diesel — ceea ce înseamnă, ca forță, două mii și cinci sute de locomotive cu aburi.

★

Dar nu numai oțelul se va mișca într-un asemenea ritm. Cînd sirenele își vor azvîrli chemarea peste zona-filtru, către Galați, un puhoi de autobuze și troleibuze, turisme, motociclete și biciclete vor porni să se rostogolească pe șoseaua Brăilei. De pe acum se stabilește modalitatea în care se vor oferi locuințe constructorilor. Căci — spre deosebire de multe alte șantiere — aci nu vor fi baracamente pentru șantieriști (care, oricum, costă 80% din prețul apartamentelor) ci din capul locului, apartamente. Se vor da acestea în folosință constructorilor ca mari camere ce ulterior se vor transforma în camere mici sau, de la început, se vor preda complet finisate? Oricare va fi modalitatea în care locuințele vor fi date în folosință, în „zona” aleasă vor fi ridicate 1.700 apartamente pînă

la sfîrșitul lui 1961 și, pînă în ultima etapă, 5.800 apartamente.

Aceasta înseamnă de fapt un oraș.

★

Galații sînt un oraș a cărui schiță de dezvoltare e total aprobată — dar a cărui schiță a și fost depășită. Pentru că pe măsură ce lucrările marelui combinat se desfășoară — capacitățile lui se reevaluează și cresc. Crește astfel numărul necesar de muncitori. Crește astfel suprafața locativă necesară. Cresc numărul de scaune de teatru, cantitatea de carne, peluzele de flori, căruciarele de copii. Zece tone de oțel mai mult pe agregat și, ca într-o magie, stropii șuvoiului metalic fac să apară dispensare, jucării, lapte pasteurizat.

Orașul se va schimba atît de mult, încît, în sfîrșit, se va rezolva problema evacuării Bădălanului — ce va deveni zonă industrială — cetățenii mutîndu-se în partea înaltă a orașului, acolo unde cvartalele se vor împărți după principii microraioanelor. La șase-opt mii de locuitori vor exista: centru comercial, dispensar, școală, club, cinematograf.

★

Aceasta este însăși istoria orașului. Istoria contemporană și cea a perspectivei sale, pentru că, în mare — așa cum tehnicienii lasă loc dezvoltării combinatului pentru încă douăzeci-treizeci de ani — noi putem prevedea viitorul Galaților: el va deveni foarte curînd un mare centru industrial și cultural, ocupînd locul pe care istoria i l-a consacrat încă acum patruzeci de ani, cînd în urma luptelor muncitorești a căpătat denumirea de Portul Roșu.

C. BACIU

Fotografii de A. MIHAILOPOL

Interviu puțin obișnuit

Era un interviu sui-generis. În fața noastră cîmpul acoperit de mîci bălți, în spate o baltă mare: Cătușa. Siretul, ascuns după sălcii, nu se vedea. Răspundeau la întrebări inginerul Ștefan Rădvan și Constantin Dumitrache — fost director la uzinele „Wilhelm Pieck” din Brăila. Amîndoi explicau — și noi, ceilalți, luam notițe.

Era un interviu sui-generis — nu numai pentru că, după ce începuse la sediul sfatului popular regional, continua sub cerul liber, în dreptul unor borne kilometrice; nu numai pentru că cei care răspundeau la întrebări încă nu aveau sediu și purtau în servietă scrise ale viitoarelor lor întreprinderi. Nu. Nici pentru că luau note Ștefan Iureș, Victor Birlădeanu, Valentin Silvestru, Nicuță Tănase, Lia Marmeliuc, Vasile Iosif și autorul acestor rînduri —

adică tineri zlariști și scriitori, critici dramatice și dramaturgi. Interviul era sui-generis pentru că printre cei care luau note erau Radu Beligan și Al. Mirodan — primul în calitate de director al Teatrului de comedie și al doilea în calitate de consilier literar al acestui teatru. Sui-generis era și ideea respectivului teatru de a deplasa cu autobuzul la Galați colectivul mai sus pomenit pentru ca, la fața locului, văzînd, discutînd, să creeze un spectacol în cinstea aniversării a patruzeci de ani de la întemeierea partidului, un spectacol axat tematic pe cea mai mare construcție a secolului: Combinatul siderurgic de la Galați.

Carnetele de notițe ale participanților la interviu s-au acoperit deopotrivă de cifre menționînd cele un milion de desene tehnice necesare combinatului, oa-

lele de turnare de trei sute tone fiecare, furnalul de trei ori mai mare decât oricare dintre actualele furnale ale țării.

În carnetele s-au notat și idei pentru „poante”: vor fi necesari foarte mulți... milițieni pentru dirijarea circulației miilor de taxiuri, motociclete, biciclete la intrarea în combinat; într-o oră uriașul complex siderurgic va consuma tot atîta apă pe cît consumă acum Galațiul în 24 de ore.

Carnetele s-au acoperit de primele nume: ale unui bostănar care se gîndește să devină metalurgist și al unei topometre ce dorește să se mute într-un bloc pe malul Dunării. Peisajul a fost consemnat și el (în text și pe peliculă, fiindcă el este de pe acum un martor al trecutului): ferme de lemn, sălcii rare, bălți, bolovani.

Existau deci „poante”. cifre, peisaj — reportajul

avea nevoie doar de redactare. Dar deosebit era faptul că toate aceste date — atît de emoționante — trebuiau tratate cu mijloacele comediei. Trei sute de tone de oțel! Cum poți vorbi de așa ceva zîmbînd? Dar oțelul, obligînd cuptorul Martin printr-o apăsare de buton să verse șase sute de tone de metal lichid, poate zîmbi. Poate zîmbi și dispecerul care pornește, automat, benzile de transport lungi de trei kilometri, încărcate de minereu. E optimist și profund veselă această teribilă transformare a peisajului și, în fața uriașelor furnale, omul, stăpînul lor, poate izbucni într-un rîs gargantuan. Se va putea ride cu blîndețe, înțelegător la primele poticnele ale acestor țărani din preajma Țiglinei devenind siderurgiști. Se va putea ride cu voioșie la vederea capetelor bucălate, li-

Aici, în locul bălții Cătușa, se vor construi docurile viitorului combinat.

C. B.

Cruciata bullonului și a macaroanelor pe Riviera franceză (fotografia de sus). Eroii? De teapa bancherului Jean Castel (stînga jos), tot aîlt de înfocat în destrăbălări ca și în susținerea „războiului rece” (a donat o sumă respectabilă pentru înarmare).

Dezmăț la pătrat

de Al. ANDRIȚOIU

■ O morală pe calapodul burgheziei contemporane ■ Un pic cu mențiunea „strict secret” și niște desuuri fine ■ Ave Maria și... perversități sexuale ■ „Lumea bună” petrece la Saint-Tropez

Elogiul nebuliei. Cartea lui Erasmus din Rotterdam ar putea fi ajustată azi după calapodul burgheziei celei de-a doua jumătăți a secolului XX. Nu numai de la Forrestal citire, carele socotindu-se amenințat de o cumplită primejdie... comunistă și-a luat vînt, asemeni unei păsări migratoare, pe o fereastră, de la un etaj oarecare al unui ospiciu și... a zburat în neant. N-ar putea fi făcut azi un elogiu al nebuliei fără a aminti și de guvernatorul statului Louisiana care, dînd dovadă de incoerență în gesturi și judecată, a trebuit să fie internat de urgență într-un balamuc; sau de jalnica paiață de la Seul, Li Sîn Man, care a adus faimă ospiciilor de a avea ca pensionar nu un închipuit, ci un veritabil ex-dictator...

De unde se vede că în procesul de putreziciune a capitalismului intră și descompunerea materiei cenușii. Exact ca în proverb: „Peștele de la cap se împute”.

Dar putreziciunea „lumii libere” se manifestă și altfel...

OH... AMORUL!

La rubrica scandaluri a multor ziare burgheze franceze un fapt a ocupat multă vreme coloane întregi: Le Troquer, fostul președinte al Adunării Naționale Franceze, a fost

Acuzatorul în procesul de la Iassî Ada prezintă instanței ceea ce cuprindea plicul descoperit în biroul prezidențial, cu mențiunea „strict secret”.

O petrecere printre miliardari. Cu prilejul inaugurării unui nou palat al lui Paul Getty, magnat american al petrolului, câțiva feciori de bani gata s-au amuzat aruncând în apă un fotoreporter prezent la recepție.

Dansatoarea Alșe Nana îi „amuza” pe bogătașii cheflii într-un bar din Roma, dansînd, goală, pe hainele aruncate de aceștia pe jos. Vrînd să repete „figura” afară, pe acoperișul unei mașini, a fost oprită de polițiști.

deferit justiției pentru atentat la minore. E adevărat că ex-președintele avea peste 70 de primăveri și că minora avea numai 16 — dar cînd un amor e „puternic” diferența de vîrstă nu mai contează. Ceea ce a uimit apoi e că „furnizorul” de minore era tocmai un comisar al poliției de moravuri și că rendezuurile se petreceau în buduarul unei contese ruse, care, prin 1917, a fugit de undeva, înspăimîntată de ceva. În afacerea cu minorele, denumită „Baletele roze”, au mai intrat și alte persoane sus-puse.

Dînd dovadă de clemență, ca întotdeauna, cu cine nu trebuie, judecătorii francezi l-au condamnat pe fostul președinte la numai un an, cu suspendarea pedepsei.

Iată-l și pe un alt ex-om de stat, pus într-o situație similară. Este vorba de astă dată de omul cadavrelor dosite, Menderes, fost premier al Turciei și stilp american în Orientul Mijlociu.

La procesul de pe insula Iassî Ada, procurorul scoate dintr-un plic oficial niște... lenjerie fină de damă (tot ceea ce se poartă sub rochiță, plus ciorapii) și explică celor prezenți că pe

plicul incriminat era scris „strict secret”. Plicul a fost găsit într-un sertar din cabinetul premierului, iar specificarea de „strict secret” era atît de sobră, încît cei însărcinați cu ancheta s-au sfiit să desfacă plicul, ca nu cumva să violeze unul din marile secrete ale statului. Cînd colo... Era un cadou pentru amanta premierului, soprana lejeră Ayhan Aydan de la opera capitalei. Din dezbateri a reieșit că premierul este și tatăl unui copil din flori care a murit „subit” la numai șase zile de la naștere. Iată dar cum tatăl, domnul Menderes, care are conștiința pătată de uciderea a mii de oameni, a mai iscat un cadavru, de astă dată din mădulele fragile ale propriului fiu.

Iar din exemplele de mai sus se vede (ca în morala unei fabule politice) că, sub burghezie, totdeauna peștele se împute de la cap.

PREOCUPĂRI MAI PUȚIN CUVIOASE...

Ca să creionezi preocupările deosebit de lumești ale Vaticanului, nu trebuie să te afunzi în trecut pînă la Cezar Borgia. Prezentul oferă exemple multiple și copioase.

Cînd preotul Emmanuele Bonzi a fost numit director al „Liceului pentru orfanii de război” nimeni nu și-ar fi închipuit că distinsa față bisericească va „educa” orfanii inițiindu-i în ale homosexualității. Prins asupra faptului, a fost concediat.

Mai departe. Andrea Rebuffoni, parohul comunei Pian Borno, a folosit biserica pentru perversiuni sexuale executate „creștinește” asupra unui copil care se spovedea și se împărtășea mult prea des. Și acest paroh a trebuit să fie în cele din urmă destituit.

Mai departe: un preot (nomina odiosa) care conducea, nici mai mult nici mai puțin decît Colegiul Unificat al Institutului Luzzago, folosea copiii învățăcei în scopuri similare. Mai marii lui au fost siliți deci să-l dea afară pentru perversitate sexuală.

Mai departe. Un tată necăjit surprinde și-l reclamă pe don Andrea Sisti, parohul din Fieve, pentru atentat la pudoare săvîrșit contra fiului său Pierino (care avea doar 11 ani). Nemaiașteptînd ancheta, don (sic!) Andrea a luat-o la picior.

În cele din urmă s-a dat peste o scandalosă organizație sexuală a „Baletelor verzi”. Achizitorul junilor clienți era un oarecare Angelo Guerrini care, pentru a se sustrage observației, s-a deghizat în haine de arhiepiscop. Știa el ce știa: biserica avea și ea destui „balerini verzi”. Dar autoritățile i-au surprins pe toți pervertiții și au constatat următoarele:

a) Șeful lor era un oarecare Manon, fiul comandorului D. Nember și proprietar al localului „Barul oglinzilor”.

b) Organizația furniza „băieți” cu tranzit și în alte orașe ale Italiei, în special în Milano.

c) Preotul (iarăși!) Adolfo Burratti, Aldo Quarenghi, mare fabricant de... marmeladă, și avocatul Provezza sînt și ei implicați.

d) Afacerea scandalosă a atins și așa-zisul „prestigiu” al cercurilor democrat-creștine, fiind implicați și doctorul Libero Dordoni, și ziaristul Danilo Tamagnini, redactor la o officină catolică.

e) Culmea-culmilor, printre capii acestei bande de pervertiți era și Genco Russo, deputat de Sicilia.

Ați crede că tribunalul va desfășura un proces răsunător în afacerea balerinilor verzi? Eroare! Pentru că în Italia guvernului democrat-creștin, Vaticanul e cel care dictează. Ceea ce-i face pe unii să afirme că între Ave Maria și perversitatea sexuală s-a făcut o distanță atît de mică, încît abia că mai poți pune un apostrof.

CRUCIADA BULIONULUI ȘI A MACAROANELOR

Acțiunea se petrece pe plaja de la Saint-Tropez, pe Riviera franceză. Aici își are sediul „Clubul milionarilor”, club care a devenit centrul unui dezmăț inimaginabil. Dar în ce constă acest dezmăț? Milionarii și amantele lor se bat cu bulion și cu macaroane. Aidoma bulgărilor de zăpadă, ghemotoacele de bulion semisolidificat și macaroanele fierte sînt aruncate la țintă, pînă la osteneala cea mai sleită. Cînd trupurile „combatanților” devin veritabile picturi decadente executate cu tempera de bulion și cu zig-zaguri de macaroane, milionarii se bat cu frișcă pentru „înălbire”, apoi fac o baie rece în căzi cu... vin roșu.

Cine sînt acești apucați? Aici se prezintă bancherul Jean Castel, herr Günther von (sic!) Opper (fabricantul de automobile) și alții. Și alți „combatanți” care de pe frontul bulionului trec pe cel al bursei și al „războiului rece”.

★

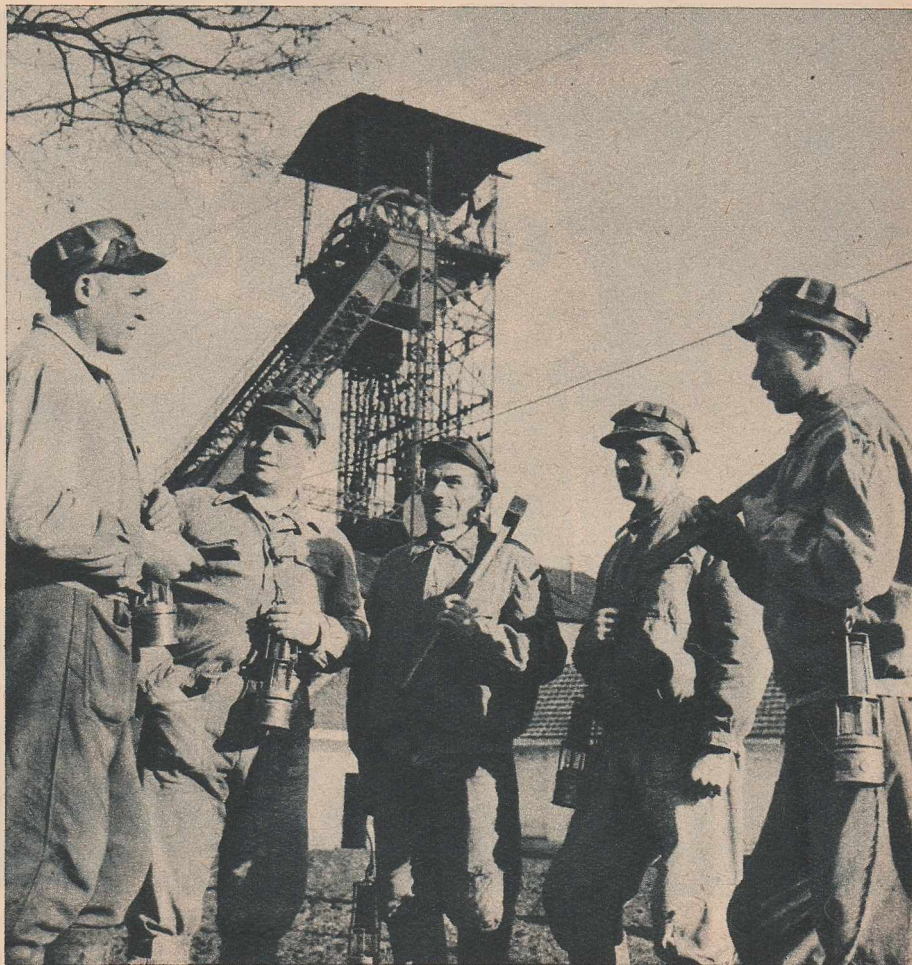
Iată viața cea de toate zilele a burgheziei. Descompunerea sistemului a luat formele cele mai hidoase. Revistele de scandal din Apus au material publicistic pentru un mileniu, chiar dacă s-ar tipări în cîte trei ediții groase. Dar scandalul presupune totdeauna slăbiciune. La apusul soarelui hienele țipă mai morțiu.

FOTOCRONICĂ ELECTORALĂ

O întâlnire cu alegătorii a tovarăşului Cristea Constantin (în mijloc), laminorist la uzinele „Republica”, candidatul circumscripţiei electorale nr. 15 Bucureşti în alegerile de deputaţi pentru Marea Adunare Naţională.

Şeful de brigadă Ion Hunyadi şi minerul Emil Jurca (primii din stînga) de la Exploatarea carboniferă Vulcan, candidaţi în alegerile pentru sfaturile populare, stau de vorbă cu tovarăşii lor de muncă.

COPERTA NOASTRĂ

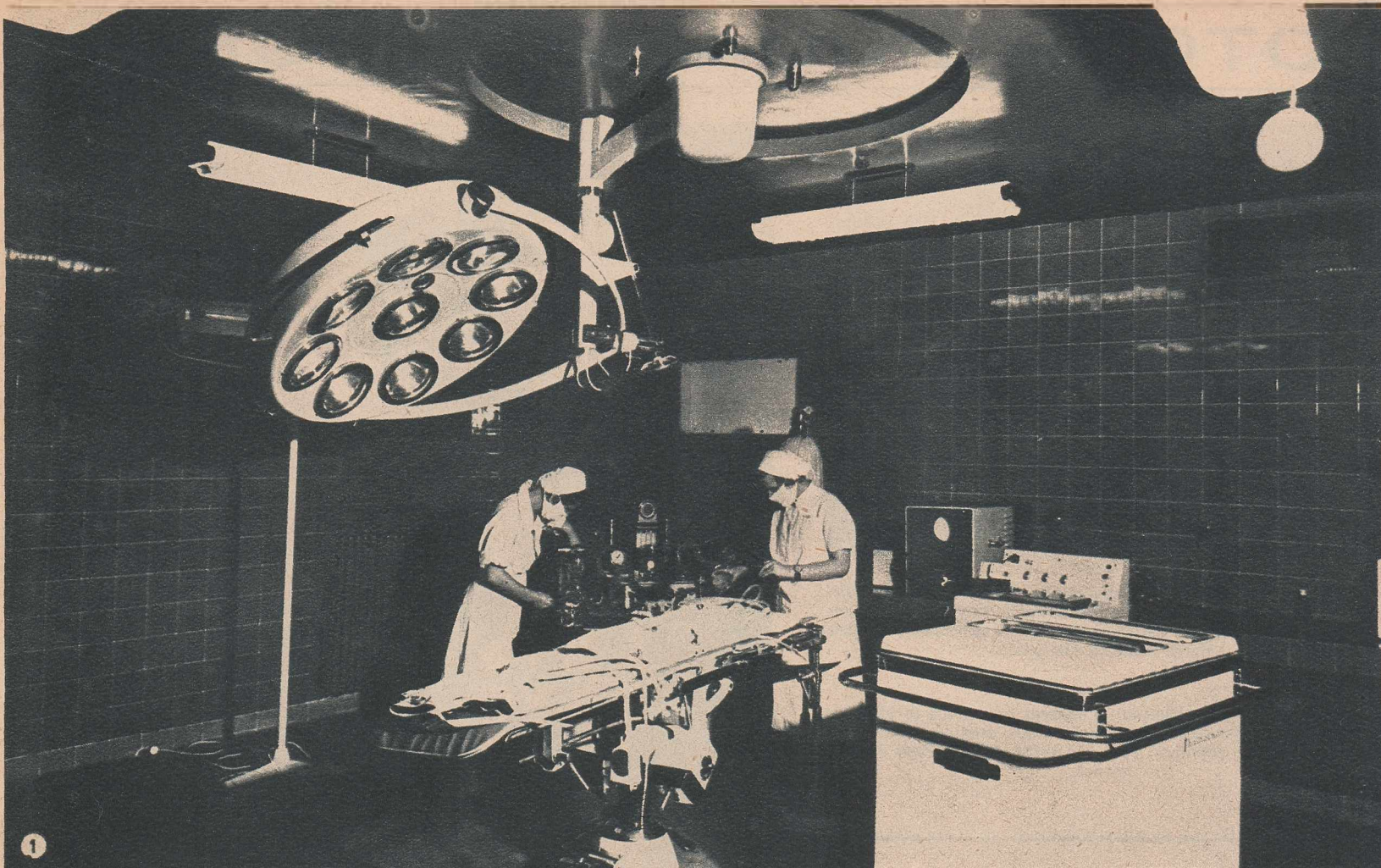
Teatrul Naţional anunţă pe curînd o nouă premieră pe scena Studioului: piesa lui Al. Korneiciuk „Ascultă-ţi inima”, în regia lui Al. Finţi. E o comedie spirituală, plină de miez, ce-şi trage substanţa epică din viaţa actuală a colhoznicilor sovietici şi vorbeşte în numele noului ce se afirmă aici tot mai puternic. Cei doi eroi principali, Makedon Nikolaevici Somn şi Rodion Ivanovici Neceai — preşedinţi a două colhozuri vecine — sînt interpretaţi de apreciaţii artiştii emeriţi Al. Giugaru şi Marcel Anghelescu. O veţi putea revedea în spectacol şi pe Dina Cocea, în rolul colhozniceii Marina (aşa cum o înfăţişează şi coperta noastră). Fotoreporterul nostru a surprins-o la o repetiţie, cu cîteva minute înainte de a părăsi scena: actriţa se grăbea, avînd o întâlnire cu alegătorii din circumscripţia electorală nr. 9 a raionului I.V. Stalin din Bucureşti. Căci Dina Cocea este candidată a F.D.P. în alegerile de deputaţi pentru sfatul popular raional.

Teodor Maghiar — preşedintele gospodăriei agricole colective „Steaua roşie” din Mădăras, regiuna Crişana, candidat în alegerile de deputaţi pentru Marea Adunare Naţională, în circumscripţia electorală nr. 21 Salonta.

Fotocorespondenţă de E. POPPER

În sediul Sfatului popular al oraşului Bucureşti, de la stînga la dreapta: Dumitru Marica (circumscripţia electorală nr. 163), Gavril Birtaş (circumscripţia electorală nr. 387), Gheorghe Mălin (circumscripţia electorală nr. 279) şi poetul Eugen Frunză (circumscripţia electorală nr. 236), candidaţi în alegerile de deputaţi pentru Sfatul popular al oraşului Bucureşti.

Operație pe inimă

La spitalul Fundeni s-a făcut prima operație cu cordul-pulmon artificial

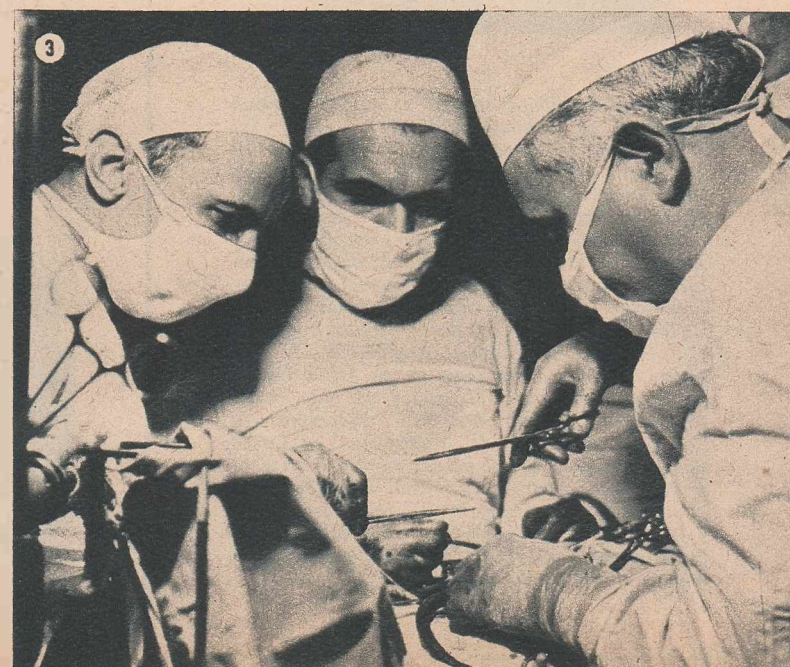
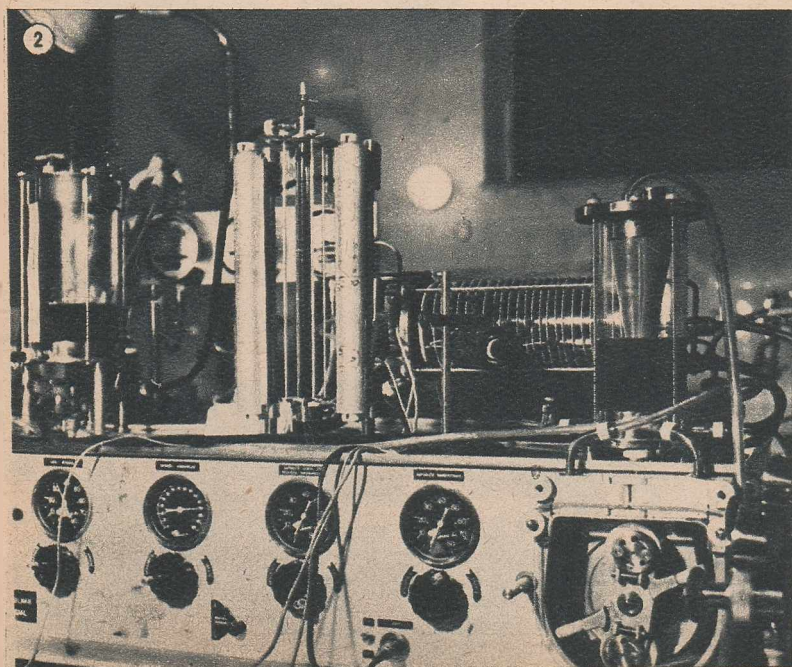
...Ionuț era un băiețel cu părul cînepiu și ochi albaștri, născut pe plaiuri moldovene. Avea șapte ani; și ar fi fost firesc ca întreaga viață să-i stea surzătoare înainte. Dar, ce folos? Băiețelul venise pe lume cu zilele numărate: cu o gravă boală de inimă... Și rareori asemenea bolnavi ating vîrsta adolescenței.

...Era micuț și firav Ionuț; mult mai micuț și mult mai firav decît alți copii de-o seamă cu el; avea buzele vinete, gingiile la fel, abia 15-16 kilograme greutate în loc de 22 cît s-ar fi convenit pentru vîrsta lui; era supărăcios și palid, iar inima lui mică îi da de furcă: el nu putea să se joace cu alți copii de

seama lui... Cît privește școala, perspectiva ei plutea undeva departe, cu multe, multe semne de întrebare... Cea mai slabă emoție sau osteneală îl făceau pe Ionuț să-și piardă cunoștința.

L-au purtat părinții prin dispensare, prin spitale, pe la specialiști. Rezultatul? Băiețelul avea nevoie de o operație pe inimă. Și la așa ceva, nu se încumeta nimeni.

Ziceau doctorii că Ionuț are stenoză pulmonară și defect interatrial, boală în care canalul dintre inima dreaptă și plămîni (prin care sîngele înapoiat din circuitul venos trece în plămîni) era strîmtat; și din pricina asta sîngele, în loc să-și vadă de drumul lui, o lua razna prin organism. Și buzele îi deveneau tot mai albastre, puterile tot mai slabe, pe cînd moartea îi dădea tir-

coale. Atunci, spitalul din Iași i-a dat lui Ionuț îndreptare spre Capitala țării.

★

...Experiențele care s-au făcut în cursul primăverii trecute dăduseră rezultate foarte bune; tehnica operatorie era pusă la punct, mișcările chirurgilor și ale celorlalți medici și tehnicieni erau sincronizate la fracțiuni de secundă... Și întregul colectiv căpătase deprinderea să acționeze în timpul operației ca un mecanism de cea mai mare precizie. Încit, atunci când Ionuț a fost primit la spitalul Fundeni, profesorul Voinea Marinescu și colectivul pe care-l conduce perfectaseră metoda operațiilor pe cord deschis cu ajutorul „inimii artificiale”. „O să-l operăm pe Ionuț” — a hotărât profesorul...

În prima lună a acestui an — fără surle și trompete — cu modestia caracteristică oamenilor care slujesc știința, s-a purces la operarea lui Ionuț.

★

...Lumina era foarte vie, și în sală atâtea soiuri de aparate, încît ar fi greu să le enumeri (foto 1). Pe masa de operație era Ionuț, adormit sub albul „cîmpurilor” sterile, asemănătoare zăpezii, strălucind ca o nădejde de viitor și a bucuriilor ce aveau să vină pentru copilul pe care un mănunchi de slujitori ai științei luptau să-l smulgă morții...

Alături, profesorul Voinea Marinescu, dr. Dan Setlacec, dr. Francisc Proinov și dr. Ludovic Ionescu — de-o parte și de alta a mesei; dr. Marian Ionescu supraveghea un fel de „cutie minune” — plină de sîrme și țevi — care în timpul intervenției trebuia să ia în grijă toate sarcinile inimii bolnave și a plămînilor celui operat, deoarece, pe toată durata operației, inima era scoasă din funcțiune. Prin țevile străvezii ale acestei „inimi pulmonare” (aparat de circulație extracorporală) (foto 2) se vedea circulînd sîngele roșu dat pentru Ionuț de către 30 de donatori din aceeași grupă sanguină cu el. Prin „inima artificială” circulau 6 kilograme de sînge, care trebuiau să asigure bolnavului fluxul sanguin normal.

Chirurgii au făcut conectarea cordului pulmon artificial cu vasele mari, pentru a asigura pomparea în organism a sîngelui necesar menținerii vieții copilului. Apoi a fost deschis toracele...

...Din clipa aceea și pînă s-a făcut ultima cusătură au trecut 45 de minute. Ar fi greu de povestit toate fazele operației. S-au rostit cuvinte puține, mîinile se mișcau cu iuteală (foto 3). Inima lui Ionuț a fost cusută, ca sîngele să nu mai poată trece pe unde n-are ce căuta. Apoi, canalul strîmtat a fost lărgit, punîndu-i-se un „clin” (din material plastic) — așa cum se pun clini la mincile prea strîmte... Totul se petrecea simplu, în liniște, chiar dacă inimile chirurgilor ticăiau mai repede în încordarea firească unor asemenea împrejurări.

Era nevoie să se știe cum funcționează organismul celui operat, clipă cu clipă... Dr. Bradu Fotiade urmărea atent oscilațiile acelor de pe cadranele electrocardiografului și electroencefalografului. În același timp, în laborator, colectivul de tehnicieni condus de dr. Exacustodian Păușescu făcea analize; cam 65 de investigații au fost făcute în cele 45 de minute cît a durat operația pe inima deschisă. S-a verificat cum este oxigenat sîngele, care este concentrația ionilor de hidrogen, coagularea, activitatea

diverselor sisteme enzimatică sanguine, concentrația plasmatică a hemoglobinei... etc.

...În sfîrșit, după ce au trecut cele 45 de minute ale operației, bolnavul a fost dus în sala de reanimare și dat în grija doctorului Gheorghe Litarczek.

★

L-am revăzut pe Ionuț acum cîteva zile; este vesel și vioi. I se îngăduise să coboare pentru cîteva minute din pat și să facă o plimbare prin cameră. Pătuțul lui, de care erau agățate baloane multicolore, părea o aeronavă în miniatură care aștepta să-și ia zborul. Pe jos jucării. Iar pe noptieră ciocolată și bomboane; toată lumea-l răsfăță pe Ionuț și acesta e pe cale să devină un alintat.

Cînd îl privești, citești pe fața

lui micuță bucuria începutului de viață (foto 4).

...Să ne gîndim: micul bolnav a stat pe masa de operație 45 de minute fără a se folosi de inima lui! Dar cîte ore nesfîrșite de încordare a reprezentat această intervenție pentru colectiv? Nu ne referim la experiențele pe animale care s-au făcut pentru a căpăta siguranța reușitei intervenției, ci numai la fazele care au precedat și succedat această operație: pregătirea aparatului înainte de operație. Fiecare piesă sterilizată separat; materialele plastice, care au slujit la repararea inimii, preparate după o metodă elaborată tot în colectivul din laboratorul de organe artificiale; apoi recoltarea sîngelui, anestezia, reanimarea... Și după aceea, zile nesfîrșite în care colectivul a vegheat cu schimbul, supraveghînd fiecare reacție a micului pacient.

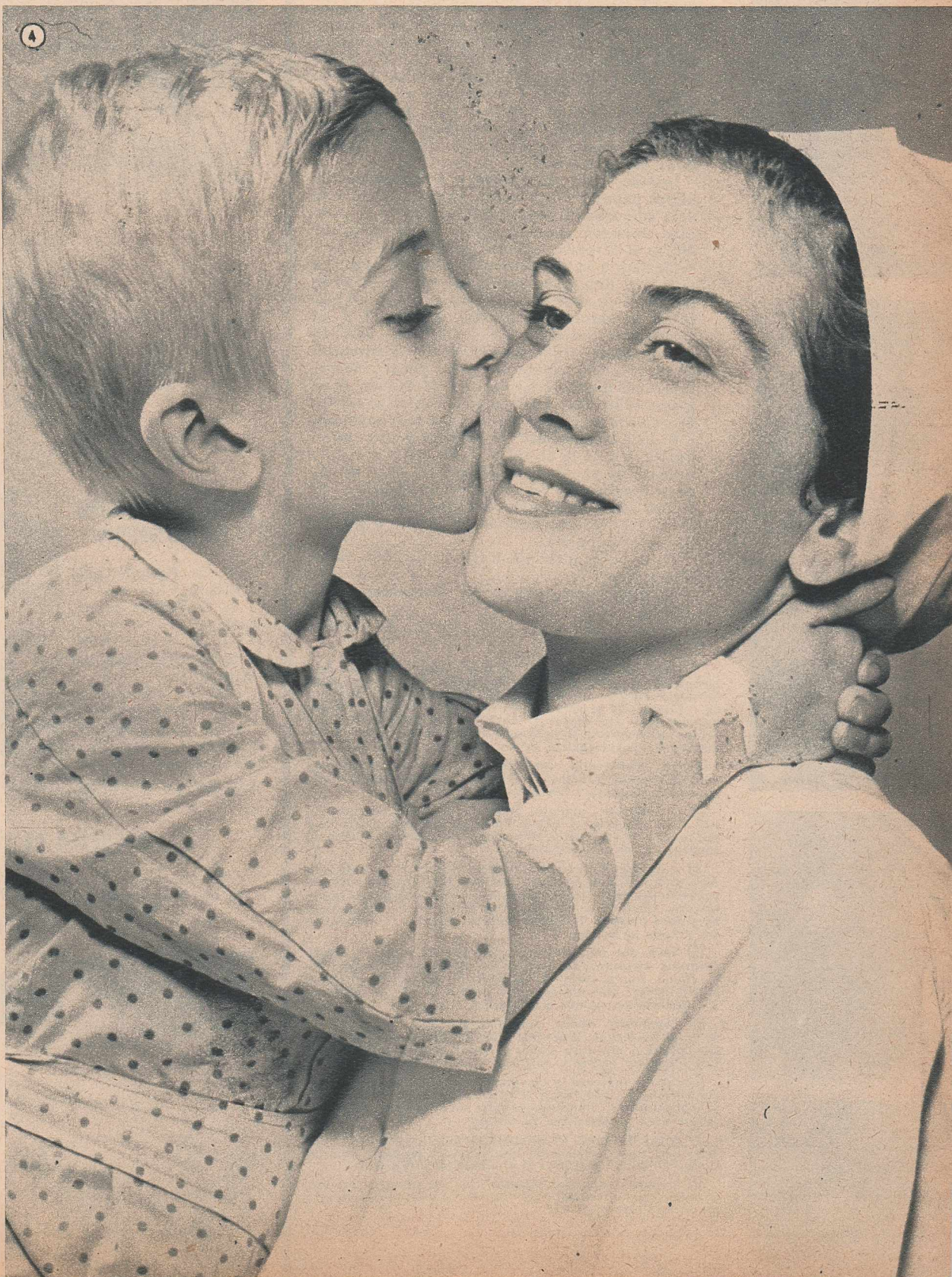
...Operația a reușit. Dar asta reprezintă numai o etapă în munca colectivului; în secția de chirurgie cardiacă există o sumedenie de paturi și-n fiecare se află cîte un bolnav care așteaptă să-și primească salvarea din mîinile devotate și abile ale specialiștilor.

★

...Pentru viața lui Ionuț? Da. Dar nu numai pentru a lui. Pentru viața tuturor oamenilor din țara noastră care ar putea avea nevoie de ajutor, colectivul de chirurgie cardiacă al Clinicii din spitalul Fundeni își continuă neobosit munca lui plină de abnegație și mereu în căutare de metode noi, perfecționate...

Andrela STEIU

Fotografii de O. ARCADIE

OPT ORE LA SFATUL POPULAR

Ne-am propus să prezentăm cititorilor noștri, prin câteva imagini fotografice, o zi la un sfat popular. O zi oarecare, la un sfat popular oarecare.

Mergând într-un oraș reședință de regiune sau într-un puternic centru muncitoresc — ne-am spus — am afla activitate intensă, fremătătoare, pe toate planurile. Dar despre care asemenea centru nu am scris în „Flacăra”?... Un motiv în plus pentru a ne propune să „bătem” un teren mai puțin cunoscut. De astă dată nu reședinței de regiune ne-am adresat, nici puternicului centru muncitoresc — ci orașelului de provincie în care, aparent, apele curg mai lin: orașelului moldovenesc.

Iată-ne, deci, cu aparatul de fotografiat, la Sfatul popular din Focșani, animați de dorința de a cunoaște ce se întâmplă aci într-o zi oarecare. Desigur că n-am găsit nimic deosebit. Într-o zi oarecare la Sfatul popular din Focșani se întâmplă ce se întâmplă la toate sfaturile populare din țară: cetățenii vin cu diferite probleme pe care conducătorii și activiștii sfatului le rezolvă în spiritul înțelegerii și al colaborării reciproce. Și dacă te afli în oricare dintre birourile membrilor Comitetului executiv când cetățenii vin cu păsuri, nevoi, probleme de tot felul, în care se discută și se găsesc soluțiile, rămii cu impresia că ai asistat la o consfătuire de lucru — și nu la o audiență.

Și încă o constatare: în orașelul de provincie, activitatea de la sfatul popular este tot atât de intensă, de vie, de fremătătoare, ca și în marile orașe reședințe de regiuni sau în centrele muncitorești. Sfatul popular înfrunghiează cea mai vie și mai directă legătură cu masele a puterii democrat-populare!

Deci, ce se întâmplă într-o zi oarecare la un sfat popular?

Să răspundem prin câteva instantanee fotografice.

R. SCURTU

① Unul dintre cele mai „bătute” locuri din sfat este biroul secretarului Gh. Pop. Secretarul Sfatului popular orașenesc Focșani are de făcut față atît unei mari afluențe de cetățeni, cît și sarcinii de a rezolva multe probleme gospodărești ale sfatului. Iată-l dînd îndrumări unei echipe ce trebuie să întocmească sondajele necesare confirmării registrului agricol în raza sfatului.

② Gh. Tutoveanu, maestrul instructor la școala de meserii Focșani, părăsește mulțumit cabinetul secretarului. Cererea prezentată i s-a rezolvat operativ.

③ O întâlnire plăcută între C. Busuioc, dirigintele P.T.T.R. Focșani, și Maria Fotin, directoarea școlii de 7 ani nr. 6, care au venit la sfat pentru a-și rezolva problemele instituțiilor pe care le conduc.

④ — Tare al naibii s-a lăsat gerul! — au fost cuvintele cu care N. Apostol, de la Sfatul popular Cîmpineanca, comună subordonată orașului Focșani, și-a făcut intrarea la registratură, frecîndu-și urechea. Dar gerul nu l-a împiedicat să-și facă datoria. Treburile Sfatului popular Cîmpineanca nu puteau să aștepte.

⑤ Încă doi oameni tineri și-au unit viața. Grigore Blănaru, strungar în fier la combinatul „Fructexport”, și Elena Borza, casnică, semnează, asistați de ofițerul stării civile, documentul care confirmă că din ziua de 27 ianuarie s-a produs o cotitură în viața lor.

⑥ Constantin Bădin, paznic la P.T.T.R. Focșani, are de ce să fie fericit: a devenit tatăl! Și iată-l acum la secția financiară a sfatului, unde a venit pentru îndeplinirea formalităților necesare obținerii alocației pentru copil.

⑦ Oră de audiență la vicepreședintele sfatului, Constantin Amăriuței. Solicitanți: Virgil Baban, de la cooperativa „Încălțămîntea”, împreună cu soția sa. Problema: locuința. Rezolvarea: perspective favorabile.

⑧ Alți solicitanți își așteaptă rîndul la audiență. Pînă atunci, o snoava spusa de unul din cei prezenți face ca timpul să treacă mai ușor și zîmbetul să înflorească.

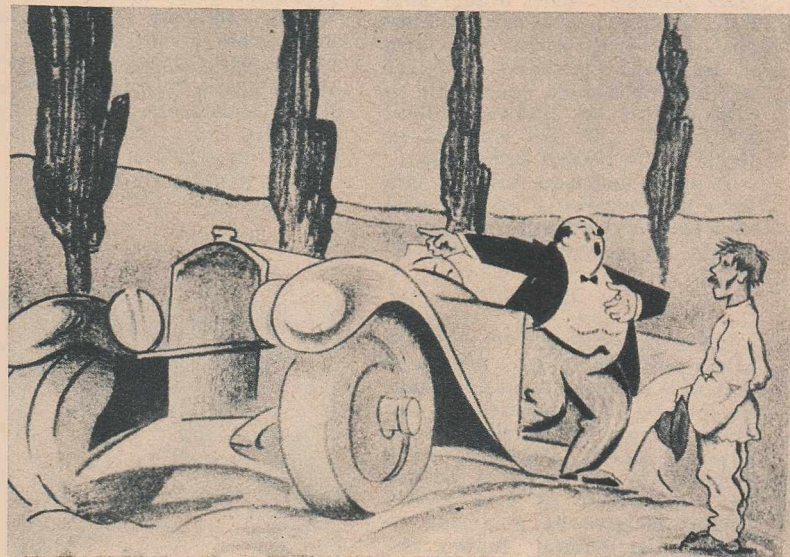
⑨ Avizierul sfatului popular este cu atenție cercetat de cei ce vin cu treburi. Aici vizitatorul găsește îndrumări, programe, dispoziții etc.

ALEGERILE DE ALTĂDATĂ OGLINDITE ÎN PRESA VREMII

CAMPAIE ELECTORALĂ

— Bade! Dă-mi votul dumatăle, că mă duc să spun țării suferințele noastre, ale sătenilor...

(„La zid” — nr. 1 — 1933)

REȚETE PENTRU OBTINEREA MANDATULUI

— Ca Agamiță prin scrisoare,

— Ca X prin contribuție,

— Ca Y prin influență de soră, mamă sau mătușă.

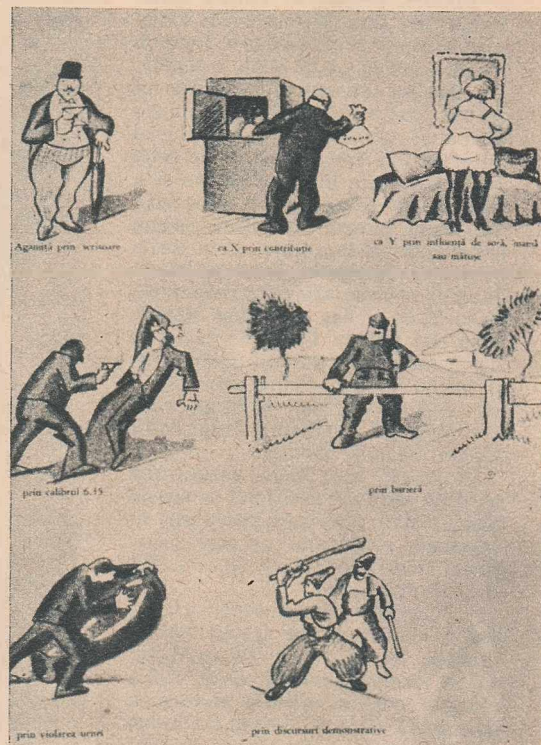
— Prin calibrul 6,35.

— Prin barieră.

— Prin violarea urnei.

— Prin discursuri demonstrative.

(„La zid”, nr. 2 — 1938)

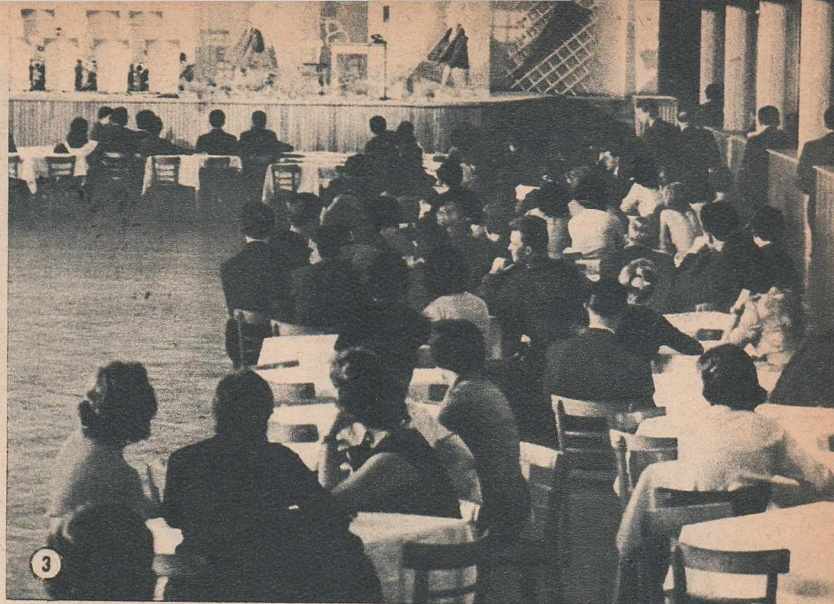

ALEGEREA DE LA COLEGIUL AL III-188

Țăranii din pușcărie cu lanțuri de picioare: „Trăiască partidul liberal, că ne emancipează politicește!!”

(„Belgia orientului” — nr. 173 — mai 1907)

ZI DE ODIHNĂ LA BRATISLAVA

de Jana KALLAYOVA
 ziaristă din R. S. Cehoslovacă

La Bratislava, bătrînul Danubiu are farmecul lui în orice anotimp. Fie că razele soarelui poleiesc cu aur acoperișurile clădirilor, fie că ploaia își cerne stropii ei mari și grei, fie că suflă crivățul sau că gerul înveșmîntează crengile copacilor cu promoroacă, cine dorește să petreacă o după-amiază plăcută pornește spre Dunăre. Aci, pe malul drept al fluviului, s-a creat un nou parc de cultură și odihnă, ale cărui pavilioane sînt deschise în tot cursul anului. Filme, programe de estradă, spectacole de teatru, reprezentații ale ansamblurilor de cîntece și dansuri atrag pe orice vreme sute de spectatori. Zeci de elevi își petrec aici multe ore în cadrul diferitelor cercuri profesionale, iar duminicile nenumărați tineri se îndreaptă spre parc pentru a petrece, a dansa și a asculta muzică.

Să petrecem, în cadrul acestui scurt fotoreportaj, o după-amiază cu un grup de tineri. Mai întîi să-i întîmpinăm în timp ce trec pragul unui pavilion al Parcului de cultură și odihnă (foto 1).

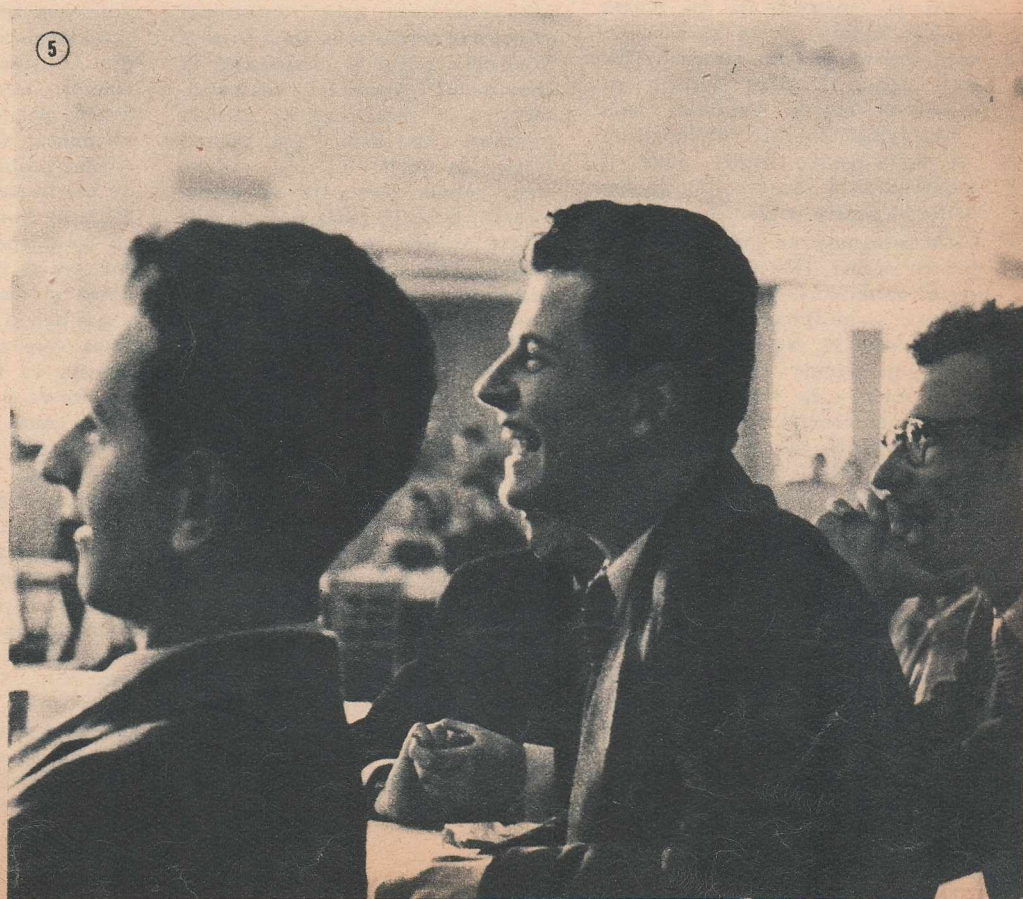
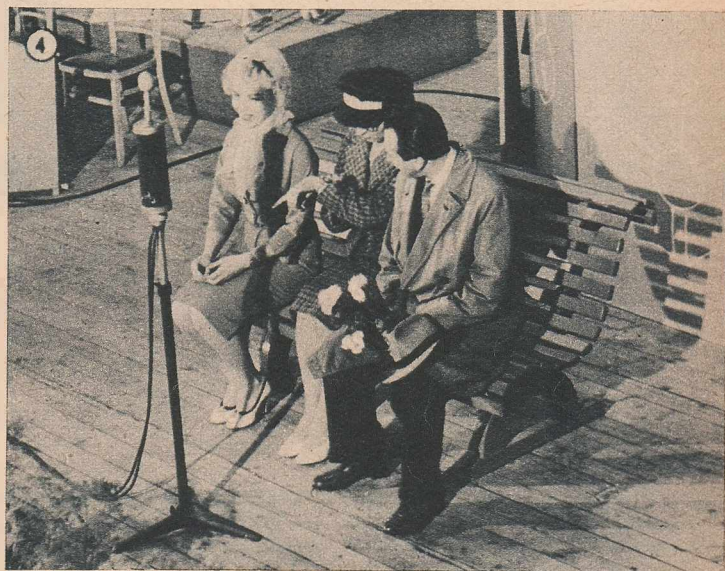
După ce au consumat cîte o băutură răcoritoare (nu se servește alcool), vizitatorii se lasă cuprinși, perechi, perechi, de vîltoarea dansului (foto 2).

Și cînd perechile de dansatori au ostenit și s-au așezat la mese (foto 3), pe estradă, în locul orchestrei, apar actori, care interpretează programe vesele (foto 4).

Faptul că programul prezentat a fost pe placul asistenței este atestat între altele și de fotografia 5.

Și astfel ziua de odihnă s-a încheiat pe nesimțite. La revedere, pe duminica viitoare!

Fotografii de Stefan TAMÁS

Un teatru major pentru cei mici

de Viorica FILIPOIU

Fotografii de Elena GHERA

Cuvîntul îi aparține unuia din actorii colectivului — Arcadie Donos — dar a fost pe dată adoptat și a căpătat putere de circulație. Astăzi, cu oricine ai sta de vorbă la noul Teatru pentru copii și tineret — îți va repeta același lucru: „Vrem să facem o artă majoră pentru minori”. Ei, dal „Minorii” și-au cucerit un teatru al lor în Capitală: sala „Libertatea” din str. Dobrogeanu Gherea — pentru copii; noua și moderna sală din str. Constantin Mille — pentru tineret.

Ce înseamnă un „teatru major” pentru copii? „Un teatru al educației socialiste — al educației pionierești” — ne spune directorul teatrului, tov. N. Neleanu. „Ne vom feri — ne spune tînărul regizor Ion Cojar — de tonul artificios, alintat sau concesiv, fals protector, și vom căuta să declanșăm prin jocul actoricesc toate marile resurse ale sincerității și trăirii autentice”. „Și vom împrumuta pentru lecția epică toată puterea de convingere a formei și a culorii, la care copilul e atât de sensibil — continuă prim-scenograful teatrului, Toni Gheorghiu. Vom sollicita fantezia copilului, vom căuta soluții spectacologice interesante, care să-l oblige să gîndească și să participe afectiv alături de noi”.

Ce fel de repertoriu va susține traducerea în fapt a acestor in-

tenții? Desigur, în sala Libertatea, copiii se vor întîlni uneori cu Făt-Frumos, cu Ileana Cosînzeana, cu piticia, cu priculicii, cu spiridușii pădurii; dar nu prea des. Colectivul teatrului își propune să promoveze acel repertoriu care-l integrează pe copil în actualitate. Dacă această intenție a putut fi întrevăzută în spectacolul „Cocoșelul neascultător”, ea se precizează cu actuala premieră „Marțienii” (de Mihail Liber, în regia lui Ion Cojar). Aici, micile personaje se joacă, visează, transfigurează cunoștințele exacte primite în școală, care au pătruns adînc în viața lor afectivă. Temeinicia educației însușite de copiii sovietici în școală e, de altfel, ideea de bază a întregului spectacol. Micii școlari își păstrează normele de comportare în cele mai năstrușnice împrejurări: cînd, într-o bună zi, se întîlnesc cu niște oameni veniți din Marte...

Admirasem, în stagiunea trecută, la spectacolele pentru copii ale fostului teatru „Constantin Nottara”, sistemul atragerii în joc a spectatorilor, care deveneau mici arbitri ai acțiunii. Sistemul rămîne în tradiția teatrului. Ba chiar Tudorel Popa, care a făcut o interesantă dramatizare după „Emil și detectivii” de Kästner, își propune să integreze în spectacolul său unele momente în care interpreții vor chema pe copiii din sală

în scenă, ca să devină ei înșiși actori, *autori ai faptelor*, și astfel să ajute protagoniștilor, să sprijine pe cei buni și să dejoace pe cei răi. Vă dați seama ce forță educativă poate avea trăirea a două ore de asemenea spectacol?

Spuneam că cealaltă sală — sala din Constantin Mille — e pentru tineret. Dar tineri sîntem toți. Toate marile probleme ale vieții — munca, răspunderea, dragostea — sînt probleme ale tinereții. Iată de ce, în sala din str. Constantin Mille nu vom întîlni un repertoriu cu totul special. Vom vedea aici tot ceea ce, din repertoriul contemporan și din cel clasic universal, e mai bun și privește către tinerețe. Dacă vom afla aici ceva specific, aceasta va fi tonalitatea, spiritul în care va fi jucat acest repertoriu. „Vom căuta cu fiecare spectacol — ne-au spus actorii teatrului — să deșteptăm în spectatorii noștri respectul pentru marile valori etice ale vieții noastre — patriotismul, generozitatea, cinstea, respectul pentru dragoste”. În acest sens, montarea piesei „Micuța Dorit” de Dickens (în regia lui Ion Penciulescu) capătă un înțeles programatic. Universul dickensian polarizează net valorile, obligă spectatorii să distingă, fără compromis, ce e bun și ce e rău. Iar după Dickens și după „Prima întîlnire” de scriitoarea sovietică Tati-

ana Stîna, vom vedea pe aceeași scenă o lucrare de Brecht (se anunță „Cercul de cretă caucazian”) și probabil, mai tîrziu, piese ale lui Shakespeare, Molière și Alecsandri. Colectivul teatrului se distinge printr-o serioasă vîină comică, încît nu e de mirare că s-a urzit aici un adevărat „complot al moldovenilor”. Jana Gorea, Tudorel Popa, Arcadie Donos, Dumitru Furdui — știind cu toții să grăiască limba dulce de dincolo de Milcov

Natalia Arsene și Elena Pop, într-o scenă din „Micuța Dorit”.

Regizorul Ion Cojar și actorul Constantin Codrescu — de astă dată asistent de regie — la o repetiție a piesei sovietice „Prima întâlnire”.

— plănuiesc să dea o nouă viață personajelor din „Chirițele” lui Alecsandri. Asta, în primul rând pentru că s-a găsit o nouă Chiriță, durdulie, în voce și plină de vino-ncoace: Arcadie Donos! Deci o preluare a vechii tradiții de travesti a lui Millo și a celei mai recente a lui Miluță Gheorghiu.

Ca să poată deveni o adevărată instituție cu pondere în viața tineretului din Capitală, Teatrul pentru copii și tineret își propune să fie cu „toate ferestrele deschise” spre contemporaneitate. Sînt proiecte destule și promițătoare. La fiecare două săptămîni, bunăoară, Teatrul pentru copii și tineret va avea o zi a lui specială la Palatul

pionierilor, în care actorii vor comenta cu copiii spectacolele lor cele mai recente. „O seară de basme” a și început să aibă loc în fiecare sîmbătă seară în sala din str. Dobrogeanu Gherea. În fiecare duminică dimineața, unul dintre cei patru regizori ai teatrului — N. Neleanu, M. Iorda, I. Penciușcu, I. Cojar — vor încerca să elucideze în cadrul unui cabinet metodic nelămuririle regizorilor și actorilor amatori. Actorii, regizorii și scenograful teatrului vor sprijini cercul dramatic de la uzinele „Clement Gottwald”, de la Casa raională a tineretului „Gh. Gheorghiu-Dej”, de la toate casele de cultură din raionul Răcari...

Urăm Teatrului pentru copii și tineret să realizeze aceste proiecte fnaripate și să-și găsească și drumul, și tonul, și stilul, și repertoriul, și... mult dorita apreciere a publicului.

Deși are doar patru ani și jumătate, Dănuț, fiul actriței Florica Baciu de la Teatrul Armatei, se descurcă destul de bine în ale cinematografului (ce naște din piscă...): debutează ca actor în filmul de știință popularizată „Ionică se călește”.

În zilele de filmare își face apariția la studio cu punctualitate și dă mîna cu colegii săi: cu regizorul Gabriel Barta (care semnează și scenariul); cu operatorul Sergiu Ioan Huzum (care a realizat imaginea filmului „Ora H”); cu actrița Elisabeta Preda de la Național (interpretă a rolurilor Oana din „Apus de soare”, Femeia din „Cînd scapătă luna” sau Liubov din „Cei din urmă”); cu George Manu de la Teatrul Armatei, și el cunoscut spectatorilor de teatru și cinema; și, în sffrșit, cu o bunicuță de împrumut recrutată pe... stradă și aleasă din zece bunicuțe: Gheorghina Găitînar, de profesie chiar bunică.

În studio, Dănuț zis Ionică, zis Moacă, se mișcă firesc. Nu-l mai intimidează nici reflectoarele caniculare, nici ochiul misterios al aparatului de luat vederi. Se dezbracă cuminte, rămînînd în maiou și chiloței, cu o pălărioară albă peste zulfii aurii. Apoi se instalează „în cadru”. Întreabă: „Acum ce fac?” „Te joci”. Și Dănuț începe să se joace de-adevăratelea cu lopățica și găleata. E un rol pe care-l știe pe dinăfară.

...„Du-te la mămica să te dezbrace, fiindcă e prea cald pe plajă și nisipul e fierbinte” — îi spune regizorul. Însă Dănuț știe că mămica lui adevărată e acasă, că mămichii de aici i se spune Pușa și că de fapt ea are alt băiețel, pe care-l cheamă Andrei, că aici nu e chiar atît de cald ca astă vară la mare, că de fapt nu e plajă, ci studio, că în loc de nisip e un frumos covor de lînă... Dar ce să faci, dacă așa vrea nenea Gabi, regizorul, să fie în visul unui copil?

★

În pauză Dănuț își consumă liniștit sandvișurile și, așteptînd obișnuita invitație: „Moacă, treci la treabă”... — se gîndește la ultima lui poznă. Mai alaltăieri seara s-a jucat cu ochelarii mamei și, să vezi comedie, s-au rupt singuri. Adică de fapt li s-a rupt un braț care, colac peste pupăză, a avut și obrăznicia să dispară. Tot singur! Zău! Mama îl muștră, apoi îl instalează în pat și-i spune: „Dacă vrei să te ierte mămica, culcă-te frumos și visează o rîndunea care să-ți soptească undre ai pus brațul de la ochelari...” A doua zi dis-de-dimineață Dănuț năvălește în camera părinților, agitînd victorios brațul ochelarului. „Mămico, acum poți să mă ierți. L-am găsit!” Mămica l-a pupat a iertare, dar cînd să ia ochelarii de la locul lor, ce-i fu dat să vadă? Cineva — cine oare? — rupsesse și celălalt braț...

★

Dacă în viața de toate zilele Dănuț nu e chiar un model de cumînțenie (ce vrei? Temperament de artist!), în filmul „Ionică se călește” el este întrucîtvă un erou pozitiv.

Ionică e fiul-martir al unor părinți prăpăstioși, care-l feresc de aer, de curenți, de apă, de frig, de soare, într-un cuvînt: de tot ce l-ar putea căli în condiții naturale, fără doctori și fără buline. După atîta înfocoleală nici nu e de mirare că termometrul, seringă și medicamentele sînt nelipsite de lîngă pătucul său. Exasperat, copilul jinduiește după un regim de viață normal, sănătos, pe care de altfel îl și înfățișează, din închipuire, părinților-spectatori, spre învățatură de minte.

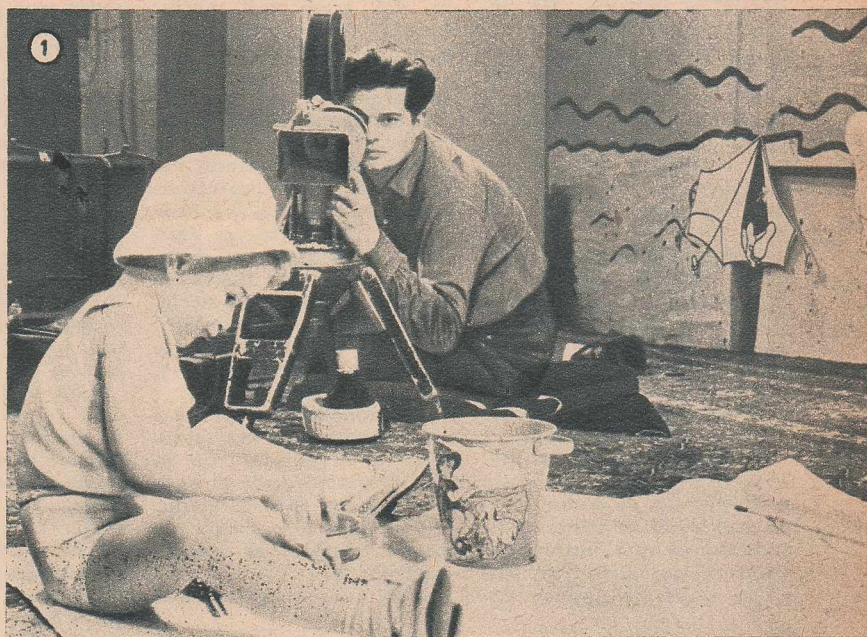
Aparatul de filmat descrie, vede și visează cu ochii lui Ionică, mereu cu surîsul pe buze, glumind și dojenind în același timp, spunînd lucruri grave pe un ton vesel.

„Ionică se călește”, noul film al studioului „Al. Sahia” (continuuînd ciclul început cu „Primii pași ai lui Ionică”), va da părinților un ajutor prețios în creșterea unor copii sănătoși, rezistenți, căliți. Și fără îndoială, la vizionarea lui se vor simți tare prost mamele înfolitoare, tații panicarzi, bunicuțele alintătoare și atotiertătoare...

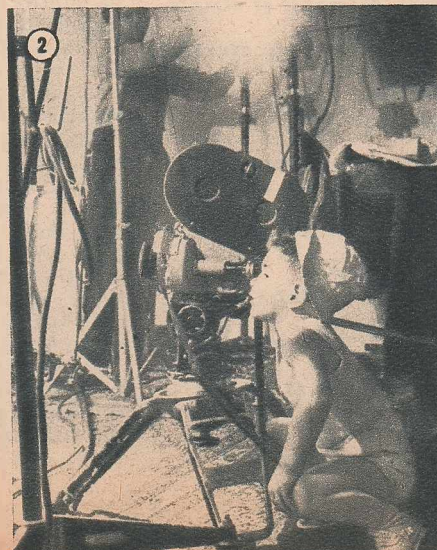
Cu atît mai bine pentru copii.

A. B.

IONICĂ dă lecții părinților...

- ① Dănuț Baciu, cel mai tînr actor de film din țară...
- ② O fotografie instantaneu sută la sută: din proprie inițiativă Dănuț, zis Ionică, zis „Moacă”, se substituie pentru o clipă operatorului. Vrea să vadă și el „cum se vede cadrul”...
- ③ Prin intervenția scenografului, marea s-a mutat în studio... Într-o pauză, o cafeluță. De la stînga: operatorul, regizorul, șefa de producție, tata, machieza, mama și Ionică.

PE GHICITE...

de Silviu GEORGESCU

Ilustrație de Tia PELTZ

Trenul aleargă. Cerul și cîmpia înghețată par una, insuflăte doar de neagra hoinăreală a stîncuțelor.

În compartiment, geamantane, coșuri, damigene cu dop de cocean, călători picotind în șube și... subsemnatul. Subsemnatul, care nu mai știe cum să-și omoare uritul.

Pe banca din fața mea, trei călători care dorm. Ferice de ei! Sforăie duși, cu chipurile afundate în căptușeala mițoasă a subelor.

Cel din mijloc — după servietă pare inspector, achizitor sau așa ceva — poartă pantalonii de schi viriți în șosete târcate și bocanci cu „măsele”. „Sportiv, fără îndoială” — îmi zic. Un inspector sportiv, desigur, ale cărui preocupări nu s-au limitat numai la stricta cercetare a unor balanțe și facturi contabile. Și parcă-l și văd coborînd vijelios, pe schiuri, pîrțile carpatine sau culegînd, pe piscuri crenelate, gingașa floriceică de colț...

Trenul s-a oprit în plin cîmp. Celălalt călător, un fel de moșulică zgribulit și posac care doarme lângă fe-reastră și care seamănă și el a inspector, deschide o clipă un ochi și-și pipăie ca prin vis bumbacul din urechi și căciulița de astrahan.

Pe coridor dau năvală glasure, bagaje, pași... Ce gară o fi asta? Ușa de la compartimentul vecin se trîntește cu putere. Au mai intrat doi călători: un băiețel cu tai-că-su, după cite înțeleg da-

torită zgomotelor ce străbat prin peretele subțire de placaj.

Trenul pornește zmucit. Sus, în plasă, una din serviete se prăvălește într-o rină descoperind mai în fund o valiză de vinilin cu etichete de hoteluri străine... „Asta nu poate fi decît valiza lui, a sportivului” — gîndesc. „O fi concurat și în străinătate... La disc? La canoe?... La ce?...” Nu ghicesc.

Și deodată mai fac o descoperire: că mi-a trecut uritul. Am găsit o distracție — un joc cu care-mi amăgesc timpul.

În sfîrșit, al treilea și ultimul, care pare tot un soi de inspector: are circa patruzeci și cinci de ani, căsătorit cu doi copii (cel puțin; dovadă cele două păpuși care mijesc sfiioase din servieta burdușită cu hîrtii), mai are...

Și mă opresc descumpănit. Pe neașteptate bubuie în compartimentul alăturat vocea de bas a călătorului care a urcat adineauri.

— ... Problema e dacă pentru pietruirea unui drum ca acela de la Nucet la podgorii, am avut, să zicem, nevoie de o sută douăzeci de căruțe de pietriș, de cite căruțe va fi nevoie... — și așa mai departe.

Hodoronc-tronc. Omul s-a apucat pesemne să dea reprezentatie cu copilul. Ca la circ. S-arate, s-audă și onor publicul, ce știe băiețelul.

Mai departe. Ascult cu atenție. Copilul se execută — răspunde.

— Păi nu așa, pe dinafară!

— se supără basul. Pune mina pe creion, socoteștel...

Și după problemele de aritmetică — mă gîndesc — vom asculta o demonstrație la geografie, alta la istorie... Deocamdată, basul de alături, mustăcios și încrunțat — cel puțin așa-l văd eu — are ce are cu aritmetica. Probabil că e slăbiciunea lui. Nu-l mai scoate pe copil din problemele cu înmulțiri și împărțiri. A făcut 16.000 cărămizi pentru viitoarea clădire a căminului cultural („De cite cărămizi vom avea nevoie pentru o sală dreptunghiulară de două... și mai mare și mai etc. etc.?”), a cerut la raion țigla, geamuri, cherestea și ciment pentru repararea unei școli, a redat, prin muncă patriotică, agriculturii 6 ha smîrcuri...

Și, fără să vreau, în continuarea jocului de adineauri, încerc să-mi închipui o comună în care s-ar petrece cu adevărat aceste... probleme aritmetice... Ar fi o comunăă!...

Răspunsurile băiețelului sună vioi, sigur. Nu-i prost de loc prichindelul. Și-ndată mi-l închipui în cojocelul lui curat, scotind pe degete și așteptînd din ochii celor din jur confirmarea rezultatului.

Iată însă că din cînd în cînd se mai găsește și cite un mucalit care încearcă să-l încurce. Asta mai scoate din sărite. Bunăoară acum. Problema, așa cum am auzit-o, e clară: „Dacă, pentru sim-bătă — să zicem — s-ar face o mobilizare masivă de 500 de oameni la săpatul șanțului de scurgere, cam la ce sumă s-ar ridica valoarea economiilor realizate, dacă...?”

Și aici nu știu care n-are de lucru:

— Nu-i mai bine — sare vocea — dacă ne-am ocupa întii de reparatul podețelor?

— De podețe n-ai decît să te ocupi dumneata, tovarășe Marinaș! Nu te oprește nimeni! — sună neobișnuit de subțire, dar hotărît, răspunsul copilului.

Bravo! L-a pus la punct. Îmi vine să-l sărut. Zece i-aș pune în catalog pentru răspunsul ăsta.

Sînt tare curios ce mutră o fi făcut mucalitul. Și ca s-o văd, ies repede pe coridor.

Mi se pare c-am greșit — nu-i ăsta compartimentul. Nici urmă de copil. Îmbrobodiți în văluri aburii de fum, călătorii — țărani de prin partea locului — tăifăsuiesc de-ale lor. O mătușică infofolită, cu nasul avîntat peste broboada țigaie, ospătează și împarte și celorlalți de față, la regiune. des-făcut, ouă răscoapte și afu-

mături. Cel mai tinerel dintre ei și-a uitat arătătorul între scoarțele de mușama ale unui carnețel.

Tocmai sînt gata să trec la celălalt compartiment, cînd tinerelul, cu o voce în care-l recunosc surprins pe tatăl copilului — basul — începe să povestească nu știu ce în legătură cu o adunare populară de acum două săptămîni. Și mai intervine unul — mucalitul de adineauri: Marinaș. Mătușica încuviințează din cap: așa e.

Și deodată, de sub broboada ei țigaie se pornește, ca un crîcîit de greieraș, glasul subțirel al copilului... Îmi trebuie cîteva clipe ca să mă dezmeticesc.

— ... Cam puțin un singur atelier de reparații. Trebuia să susținem...

Mătușica e cea care vorbește și mai înainte. Hotărît: nu-i vorba de nici un copil!

Sînt parcă o ușoară dezamăgire — ceva ca o dezumflare. M-am păcălit, vasă-zică...

Trenul și-a încetinit mersul. Ne apropiem de stația următoare. Cei din compartiment, inclusiv... copilul, încep să-și strîngă lucrurile. Se pregătesc să coboare. Cîțiva deschid ușa.

A apărut și unul din tovarășii mei de călătorie — inspectorul zgribulit și posac. Abia suflă sub povara atîtor pachete și pachetele. Ca să-i vină mai ușor, și-a trecut mînușa „într-un deș't” prin urechea servietei și a valizei cu etichete de hoteluri străine. (Ia te uită — și valiza e a lui!)

Curg întrebările:

— Cînt te-ai întors, moș Aftime?

— Ce ne-ai adus din Uniune?

— Da' voi de unde-mi veniți? Măă... io-te-o și pe Victorina, pe Marinaș, pe Sandu... toți deputații...

— De la ședință, moș Aftime. Am avut ședință la sfat, la regiune.

Hop și celălalt inspector

— sportivul. Întrebă în toate părțile:

— Ce-ați făcut? S-a aprobat? Da? Cînd îi dăm drumul?

Victorina l-a luat de-o parte și nu știu ce-i tot desenează cu unghia pe geam...

Adică, acum știu. Mi-a explicat cel de-al treilea „inspector” și ultimul — brigadier în aceeași colectivă: e planul noului local al stației de mașini și tractoare.

Trenul aleargă. Soarele strălucește proaspăt, inviorînd în raze poncișe cîmpia înghețată și neagra hoinăreală a stîncuțelor. Singur, în compartimentul rămas pustiu, cu plasa bagajelor goală, mă gîndesc. Mi-am reluat jocul...

Ajutat de cîteva lămuriri aruncate cu explicabila grabă a călătorului nerăbdător, ajuns la destinație, încerc acum să-mi închipui cum o arăta comuna bătrînului țaran colectivist Aftim, atunci întors din străinătăți... a îndrăznețului schior și tractorist de frunte, a... Și mă opresc cu ochii pe așezările troienite ale unui sătuc, alergînd la fe-reastră vagonului.

Și aici, peste tot, moviile de prundiș aliniate la marginea șoselei, așteptînd mobilizarea oamenilor din exercițiile aritmetice ale tinărului deputat cu voce adîncă de bas... Căminul cultural, cu flacăra roșie a acoperișului de țigla... Undeva peste încremenite oglinzi de lacuri, stîmjeni de cherestea răfătuți sub șopruri, din care se vor dura poate viitoarea crescătorie de păstrăvi ori noua stație de mașini și tractoare, ca aceea a cărei aprobare o obținuseră în ședința de la regiune Victorina și ceilalți deputați din compartiment... Un sat ca atîtea altele. Așa cum o arăta satul la care mă gîndesc acum, gospodărit de oameni harnici ca acei de care m-am despărțit adineauri.

Darie NOVĂCEANU

Portret de deputată

*Orele ei s-au scurs fără să știe
Sub tabla neagră, tăiate
De recreațiile repetate
Prin ani la margine de munți și cîmpie.*

*Tabla neagră a rămas precum atunci,
Părul negru azi e argintiu.
Glasul e același tremur viu
Ca un foșnet despletit pe lunci.*

*Tremurul acesta blind e cunoscut
De toți vîrstnicii și tinerii din sat
Învățați să țină tocul aplecat;
Mie ca un cîntec peste suflet mi-a trecut.*

*Dacă astăzi holda neîncetat
Duce peste zări mireasma înfrățită,
E și că viața ei, neobosită,
Risipindu-se, în noi s-a adunat.*

*Azi e-n sfatul țării. E firesc să știu
Vestea asta nouă în ziare.
Ci de-o cînt, cuvîntul fiecare
Eu cu litera deprinsă de la ea îl scriu.*

CU SARE ȘI PIPER

PĂUNA

Prima parte a acestei întimplări s-a petrecut acum câțiva ani. Tocmai terminasem prânzul, când soneria a spart liniștea încăperii. „Nu deschide! — am sărit eu. O fi administratorul blocului. Vine pentru banii de păcură. Asta, în loc de desert!” „Nu — zice nevasta — c-a mai fost și la felul întâi, dar tu nu erai încă sosit. Când ai de gând să plătești?” Am vrut să-i dau o replică, dar mi-am dat seama că vorbesc singur: soția se afla la ușă. Nu era el, administratorul. Era ea. Sau, mai bine zis, o „ea”.

„Tovarăși — a început „ea” — după masă are loc o întâlnire între candidați și alegători. Vă invităm și pe dumneavoastră.” „Mergem!” — a consimțit soția. „Mergem!” — am consimțit și eu. Dar în gând mi-am spus: „să nu ne întâlnim acolo cu administratorul!”... Și după masă ne-am dus. Când a început adunarea, am constatat că fusesem indus în eroare: candidatul era candidată; iar candidata era o mină de om, care părea tare emoționată. Dar cel mai emoționat eram eu, fiindcă în rîndul întâi l-am zărit pe administrator. Presimțeam eu ceva... Eu presimțeam, dar el știa precis, fiindcă de cîte ori privea spre mine, zimbea — cum să vă explic eu? — satiric.

Au luat cuvîntul mai mulți cetățeni din cartier, care o cunoșteau de mult pe candidata noastră, și au propus-o cu căldură. Apoi a luat cuvîntul și administratorul. A tușit de trei ori, m-a privit o dată și a început:

— Tovarăși, eu susțin candidatura tovarășei Păuna ca

deputată în sfatul popular, întrucît este un om harnic, priceput și gospodar. Ea ne va ajuta să realizăm multe lucruri frumoase în cartierul nostru. Cu sprijinul ei vom schimba fața cartierului și, cred eu, vom schimba și multe din atitudinile vechi ale unor cetățeni de pe strada noastră. De pildă, sperăm că tovarășa Păuna o să-i convingă pe Marin Voicu, de la numărul 12, să respecte curățenia curții... să-i convingă pe... (aici m-a oprit cu privire la ceea ce care pomenisem mai sus și a continuat) să-i convingă pe alții care locuiesc în blocuri să-și achite cotele restante... Și, mai ales, să-i convingă (și iar m-a privit) să răspundă la chemările noastre pentru înfrumusețarea cartierului...

Nu știu cine a mai vorbit în continuare, pentru că eu, din spirit de prevedere, mă așezasem undeva pe aproape de ieșire și la următoarea luare de cuvînt, mă și aflam la colțul străzii...

★ Păuna a devenit deputata noastră. Am zărit-o într-un rînd pe stradă și credeam că intru în pămînt de rușine. Și, ca să nu intru în pămînt, am intrat în casă. Dar tot atât de repede a intrat și deputata, după mine.

„Tovarășe, uite, noi am amenajat în colțul străzii un spațiu verde. E frumos, nu?” „E frumos!” — răspund eu. „Am spoiț și am reparat localul grădiniței de copii. E frumos, nu?” „E frumos!” „Dumneata nu ne-ai dat nici o mîna de ajutor. E frumos, nu?” „E fru... adică nu e fru... adică... în definitiv, ce dorești?” „Să sprijinim munca sfatului pentru asfaltarea străzii!” „Sînt de acord! Sprijiniți-o...” „Atunci duminică dimineața ne întâlnim toți laolaltă la capătul străzii...” Am făgăduit, fiindcă aveam bilete la cinema și mi-era că-ntrînzii.

Duminică dimineața, cînd să plec în oraș — cine-l în prag?... Deputata! „Îmi pare bine — face ea rîzînd — că te-ai ținut de cuvînt. Uite o lopată. Păcat însă că ți-ai pus un costum atât de elegant: o să te cam pră-

țuiești acolo...” Și am plecat în costum de gabardină, cu lopata pe umăr. Nu prea se... asorta, dar nu puteam da îndărăt. Cea mai bine dispusă de această întorsătură era nevastă-mea. Da' m-am răzbunat și eu: a avut după aia ce să curețe, să perie și să calce la costumul meu! I-a ieșit pe nas!

După o săptămînă, strada era ca-n palmă. Fără gropi, fără băltoace!

— Știi că-mi place! — zic nevetei. Strada are acum un alt aspect.

— Îmi place și mie — zice ea. Numai aspectul costumului tău de gabardină nu-mi mai place. Pe duminică viitoare îți pregătesc niște haine mai vechi.

După o altă săptămînă nu mai aveam de plată nici o restanță, iar după încă o săptămînă deputata s-a pus pe capul meu să mă convingă că și blocul nostru ar căpăta un alt aspect dacă am repara gardul... Afurisită femeie! N-am putut scăpa de gura ei! Mai de voie, mai de nevoie, a trebuit să recunosc c-avea dreptate. Luna următoare născocesc altceva: vine să mă convingă că și conștiința omului capătă un alt aspect dacă omul citește... Așa c-am intrat în comitetul de inițiativă pentru organizarea unei noi biblioteci în cartier.

Și tot așa, dă-i și dă-i, încă o săptămînă, încă o lună... Pînă ce, într-o bună zi n-a mai sunat deputata la ușa mea. Am sunat eu la ușa ei, apoi am sunat amîndoi la ușa celorlalți și, după aceea, ea cu mine și cu ceilalți am pornit la plantarea pomilor în lungul trotuarelor.

Acum cîteva zile, alegătorii din cartierul nostru au avut o întâlnire cu candidatul. Candidatul era din nou o candidată. Tot Păuna. Cel dintîi care a luat cuvîntul am fost eu:

„... Ținînd seama de toate aceste fapte, eu o susțin pe tovarășa Păuna. Cu sprijinul ei, vom schimba, cred eu... precum și atitudinile vechi ale unor cetățeni de pe strada noastră, cum de altfel a reușit și în trecut...”

Pe cuvîntul meu c-a reușit... Dacă nu mă credeți, întrebați-o pe ea și pe... administrator.

I. AVIAN

Convorbire postumă cu un fost deputat burghez

Îți amintești de-alegeri, odinioară, Cînd candidai la noi în cartier? Ne promiteai, trăgîndu-ne pe sfoară, Marea cu sarea și luna de pe cer...

Maestru-n panglici și scamatorii Lansai solemn gogoși edilitare: „Întreg orașul îl voi pietru!”... Și ți-ai paval doar strada dumitale.

Clamai în adunări electorale: „La băi cu toții vă veți odihni, Pe gratis și la munte, și la mare”... Și ai plecat la cură la Vichy.

Urlai: „Eu îmi respect cuvîntul dat! Jur să vă fac o baie comunală! Păduchilor război le-am declarat!”... Și ți-ai nălțat de grabă un palat.

O dată doar ai spus și adevărul (Cînd te-alegeau votanții din... sicrie): „Pururea voi fi cu-a alegătorului!”... Și ai rămas cu ei pentru vecie.

PESCADOR

MORAVURI — NĂRAVURI

Piesa lui, pana corbului...

— Scrii, combați, ce-ți pasă? Așa că nu te mai întreb ce faci. S-au așezat pe-o bancă și s-au privit un timp în tăcere. Cel apostrof (nu tocmai impresionat de întâlnire) se vede treaba că se indeleținea cu ale scrisului. Celălalt, după înfățișarea-i răvășită, părea mai mult un pierde-vară, mai bine zis un pierde-iarnă, pentru că s-au întâlnit în plin și îmbietor peisaj de februarie. Supărat, și-a aprins o țigară pe care a început s-o mistuie temperamental și s-a împărțait neîntrebat:

— Am o piesă de teatru! O-ho! O viață întreagă n-am visat decît să scriu — n-am avut alt

ideal. Ce sublim e să știi să cucerești cuvintele, să te lupți cu ele!... Să plămădești oameni, să le modelezi caracterul și să le frămînti destinul în mîini, să-i aliniezi precum făcea în copilărie cu soldații de plumb și cu un bobîrnac să-i dai peste cap!... Piesa mea! Poezie sobră dar nu rece — ceva statuar... Tot ce am pus în piesa asta am rupt din mine — și lacrimi, și bucurie, și pasiuni, și idealuri, și dureri, și istov, mult istov. Tot, tot, tot... Am ajuns să umbli pe străzi ca un nebun și să visez. Mă văd la premieră — modest, discret, în ultimul rînd. Gest după gest, replică după replică, sala se topește, sala se lasă furată, sala se dizolvă... Aplauze... Cortina... Sala — ah, doamne, sala! — sala, în picioare, ovaționează: „A — u — to — rul — sus pe sce — nă!” Explozie de aplauze, flori și strigăte: „Azi, aici, s-a născut teatrul românesc modern”.

Apoi a tăcut letargic.

— Și ce-i cu piesa ta?

— Ah! — a exclamat omul, scribit. Redactorii de la editură sînt incompetenți, teatrele habar n-au ce-i aia piesă de teatru, criticii sînt estetizanți!

Și, după ce a oftat adînc: — Vezi, piesa mea...

— Dar, în definitiv, ce-i cu piesa asta? Întîmpini greutăți? Înainte de a răspunde, amicul a zîmbit acru:

— Greutăți? Ce-s nebun? Nici n-am scris-o...

A vorbit iute, gonindu-și parcă vorbele. Apoi și-a pus amicul în fața unui spate blazat.

După un timp, „dramaturgul” se tînguia unuia pe Călărăși, ștergîndu-și ochelarii cu poalele pardesului:

— Am o piesă de teatru cum nu s-a mai scris...

N. CUCU

RÎNDURI DESPRE ALEGERILE

INCÎTE PATRU

DE ALTFĂDATĂ

Ca ei să între-n parlament și să se-nscrie la cuvînt, era nevoie permanent să între alții în... mormînt.

Se aranja, anticipat, ca să primească fiecare un nou mandat de deputat sau un mandat de... arestare.

Nu prea era înghesuiată în jurul urnei din clădire; era mai mare îmbulzeală la „urnele” din... cimitire.

M. C.

PROVERBE ȘI ZICĂTORI...

Comentate pe vremea alegerilor de altădată

- Nu haina face pe om ci...voturile furate.
- Candidatul promite și alegătorul trage speranță.
- Vorba dulce mult... n-adeuce cînd este rostită de deputat înaintea alegerilor.
- Mortul de la groapă nu se mai întoarce...decît în ziua alegerilor ca să voteze și el!
- Cine fură azi un vot mîine...n-ajunge în parlament dacă nu fură mai multe.
- O nenorocire nu vine niciodată singură, ci însoțită de un nou prefect.
- A nimerit orbul Brăila dar'mite agentul electoral... capul alegătorului.
- Politicianul își schimbă partidul, dar năravul ba.
- Babă frumoasă și politician cîștit nu există.
- Bate fierul cît e cald și pe alegător după ce votează contra.
- Ziua bună se cunoaște de-abia dacă te întorci teafăr de la vot.

V. RĂDULESCU

Spovedania unui fost agent electoral

Întîi, să mă legitimez (să știți cu cine-aveți onoare): Mă cheamă Ghiță Titirez, zis „Chioru”, zis „Ciocănițoare”. (Cît am „lucrat” în mahala, mi se spunea și „Mînd grea”).

O viață-ntreagă, am jucat un rol preponderent în...stat: am fost „agent electoral”, dar nu ca orișice agent, ci un agent „independent”, adică... guvernamental. În cariera mea, pe unii îi trimiteam în parlament, să se... înjure ca nebunii; pe alții însă — consecvent — îi însemnam cu tibișir și-apoi (rapid și nominal) îi îndrumam către... spital sau chiar direct la... cimitir...

Cu „steaua” (semn averescan) am fost numai un singur an. Nu-i cazul vremea să mai pierzi ca să pricepi cum i-am ales: e de la sine înțeles că toți văzură... stele verzi.

Cînd liberalii cîrmuiau, eram cu „crucea” liberală. Îndată ce se alegeau, făceau o singură scofală: porneau bugetul să-l „usuce”, punînd la toate cîte-o... cruce.

Cu „cercul” iar am fost amabil, prietenos și servabil (așa cum sînt obișnuiți). Dar nici nu-mi vine să încerc să vă descriu ce am pățit cu „Peneștiții” deputați: s-au strîns (dulci înfometaji) în jurul visteriei... cerc.

...V-am spus aci (în rezumat) cam în ce fel am... activat, ca „mardeaș” oficial, în anii care — vai! — s-au dus... O tempora! De-atunci m-au pus într-un... muzeu electoral.

Pt. conformitate Mircea CODRESCU

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

SIMFONIA ALBĂ

ORIZONTAL: 1) Fulgi de nea — Proiectile de zăpadă. 2) Tradiționalul „Expres” rusesc al zăpezii (pl.) — Stele de zăpadă. 3) Mizghir, din basmul „Fata de zăpadă” de A. K. Ostrovski — Onomatopee lacustră — Adio zăpadă! 4) Osii! — Fulgi de nea în păr — Albă ca zăpada pe oglinda lacului (pl.). 5) „... de zăpadă”, operă de Rimski-Korsakov — Naftalină... rece. 6) „In cinci foisoare/ Stau cinci surtoare/ Zidurile crețe/ Le feresc să-nghete” (Mănușa) — Tobogan pentru sănii (pl.). 7) Ori — Na. 8) Răsărit — A introduce metode noi — Foc într-un...copăcel. 9) Sparge lemne pentru foc — Sinceri — „Bulgăraș de gheață rece/ Iarna vine, vara trece” (sing.). 10) Strigăt într-o... bucată de zahăr! — Rîs! — Tacturne. 11) Trăsurică orientală (pl.) — Suit. 12) Fabrică de...zăpadă (pl.) — Neal — Pomadă — Posesiv. 13) Șentul văzduhului din fiera „Furtuna” de W. Shakespeare — Distracție... pe gheață.

VERTICAL: 1) Poezie... georoasă de G. Topirceanu (3 cuv.). 2) Zăpada din... Troia — Omul sanie. 3) Comandantul mitologic al vînturilor — Țișnește! — Gogoșarii. Iarna (masc.). 4) Ciu...-bo, scriitor chinez, autorul romanului „Uraganul” — Glumă (mold.) — Pronume. 5) Cînd spui „nea”, îți răspunde

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	O	P	E	R	A										
2															
3															
4															
5															
6															
7															
8															
9															
10															
11															
12															
13															
14															
15															

„ea”! — Femeia din hrîsoave. 6) Simfonia albă — Victima gurațului. 7) Patul zăpezii — Mîinga omului de zăpadă. 8) În puf! — Ninge sau plouă? 9) Oameni (nu de zăpadă) — Fata din Creta — Nici mai mult, nici mai puțin. 10) Podoabe în pomul de iarnă — Treptele săniilor. 11) Șeful ei era aga — Stalactică de gheață. 12) A stabili — Părăsită. 13) În aer! — Increment de ger.

Dezlegarea jocului „FABRICATE ÎN R.P.R.”, apărut în nr. 7

ORIZONTAL: 1) Tractoare — Ac. 2) Rulment — Tara. 3) Ole — Leit — Mat. 4) Lăzi — Strung. 5) Inovații — Aam. 6) Uta — Ul — Barzi. 7) R — Rit — Cule — N. 8) Ite — Oținc — Cu. 9) R — Aba — Aerat. 10) Capsula — Aula. 11) Epuizată — Fir. 12) Cara — Sortate.

DE VORBĂ CU MEDICUL

NEGULESCU EREMIA — *Buzău*. Luați 5 linguri pe zi, în lapte cald, din următorul medicament: Tinctură de aconit 2 gr, natriu benzoic 6 gr, Thiocol 4 gr, apă lauro-cerast 20 cm c, sirop Codeină 60 gr, sirop Tolu pînă la 200 gr. Repetați acest medicament de mai multe ori. Faceți 10 sedințe de aerosoli cu penicilină, cu 100.000 unități pe sedință. Acestea le veți face la o policlinică. V-ar face bine și o cură la serviciile de specialitate de la Govora sau Slănic Moldova. Evitați fumul, praful, fumatul și aerul umed.

N. GH. — *Navodari*. Este un defect pe care îl puteți corecta foarte bine. Faceți lecturi cu glas tare. Memorati un text, proză sau poezie, pe care să-l spuneți cu glas tare. Sintem siguri că veți reuși să corecți defectul.

BADEA H. — *Olteni*. Trebuie să tratați seboreea pielii capului. Pentru aceasta vă recomandăm următoarea alifie: sulf precipitat și calomel cîte un gram, vaselină 30 gr. Tratamentul se face astfel: primele două săptămîni, o dată la două zile frecăți pielea capului cu alifia de mai sus. În ziua fără alifii spălați capul cu apă caldă și săpun. După aceea, timp de o lună urmați același tratament numai de două ori pe săptămîni, procedînd ca mai sus. Pentru un contact mai intim al pomezii cu pielea capului, tundeți părul scurt. Reduceți în alimentație dulciurile, sarea și pîinea. Suprimați brînzeturile fermentate și cărnurile conservate.

B.M.V. Cele relatate de dv. reprezintă o situație normală. Vă recomandăm să faceți timp de două-trei luni cîte 5-10 injecții de

Testosteron de 25 mg. Injecțiile se fac intramuscular — una la două zile.

ILIE PREDESCU — *Brăila*. Fenomenele descrise de dv. se datoresc unei nevroze cu fenomene de tabicardie. Vă recomandăm să luați de două sau de trei ori pe zi cîte o pilulă de: Chinină bromhidrică 0,05 gr, extract de beladonă 0,02 gr, extract de secară cornută 0,05 gr, Luminal 0,02 gr, Papaverină clorhidrică 0,02 gr, excipient cît ajunge pentru o pilulă. Dat fiind că aveți și o hipertensiune arterială, vă mai recomandăm să luați 3 jumătăți de tabletă de Hiposerpil timp de o lună de zile.

STELIANA — *Tg. Mureș*. Chirurgia estetică execută cu succes operația la care vă referiți. Nu există riscuri pentru sănătatea dv. în general și nici pentru modificarea fizionomiei dv. inițiale. Efectul operațiilor este durabil. Asemenea intervenție se execută la serviciul de chirurgie maxilo-facială de la Facultatea de stomatologie din Capitală. Se pare că la dv. nu va fi nevoie de o spitalizare, ci numai de o urmărire a evoluției postoperatorii.

TRANDAFIRESCU ADINA — *Roman*. Vă recomandăm vitamina PP, cîte 1-3 comprimate pe zi după mese, și vitamina C 200, 5 tablete pe zi. La a doua întrebare, vă răspundem că nu există vreun remediu special. Este vorba de o conformație care s-a organizat în timp. Vă recomandăm să practicați ciclismul și o gimnastică a picioarelor cu flexii și extensii repetate, în poziția culcat pe spate.

Dr. Silviu GHEREA

POȘTA REDACȚIEI

BUȘCĂ TEODOR — *Carei*. Executarea unor copii color de bună calitate este un lucru dificil, care depășește în general posibilitățile amatorului. Operațiunea cere în primul rînd cunoștințe speciale și experiență, iar în al doilea rînd un utilaj destul de complex: un aparat de mîrit foarte bun, cu un dispozitiv special, la care să se poată adapta cele peste 30 de filtre color pe care de asemenea trebuie să le posedați. Dacă ați izbutit să obțineți negative color bune, puteți comanda copii color după ele la un laborator specializat. În București există un asemenea laborator; cooperativa „Fotografia populară”, unitatea nr. 12, str. Aristide Briand nr. 12. Dacă însă perseverați în intenția de a vă face singur copiii, scrieți-ne din nou după ce v-ați procurat cele necesare și vă vom da sfaturile corespunzătoare.

CONST. GRIGORIU — *București*. Ne-am interesat la Muzeul Teatrului Național „I.L. Caragiale” asupra valorii afișelor tipărite pe mătase, despre care ne-ați scris. Conducerea muzeului

dorește să le vadă. Vă sfătuim deci să le prezentați muzeului.

GEORGETA I. — *Ploiești*. Dorința de a deveni artist de cinema animă pe mulți tineri din țara noastră. Pentru ca această să devină realitate trebuie să terminați școala medie și apoi să vă înscrișiți la Institutul de artă teatrală și cinematografică „I.L. Caragiale” din București. La admitere veți susține un examen de istorie a literaturii române (scris și oral) și o probă tehnică de actorie (recitări, mimică etc.). În perioada 12 februarie-28 mai 1961, în fiecare duminică la ora 10 au loc la institut consultații pentru elevii eciloror medii din cl. a XI-a care doresc să devină în viitor studenții vreunei dintre facultățile acestuia.

NELU B. — *Loco*. Îi puteți scrie pe adresa: Sorin Butan, studioul „București”, secția actori. Casa Școlii, București, Piața Școlii.

ZUGRAVU VASILIE, elev — *Craiova*. „Anomalia” pe care ați observat-o citind istoria antică e datorită faptului că la vechii greci anul nu începea în ianuarie, ca acum, ci în ziua solstițiului de

vară. De altfel însuși calendarul lui Romulus avea numai 10 luni, care începeau cu Martius (martie). Calendarul de 365 de zile a fost introdus mai târziu de Numa Pompiliu, care a fixat și începutul anului la 1 ianuarie. De atunci calendarul a suferit numeroase reforme, ajungînd la cel din zilele noastre, în care anul are o diferență de numai 5,58 secunde față de anul tropic. Sînt bisecți anii seculari ale căror ultime două cifre se divid prin 4. Ceilalți sînt ani comuni.

MIHAI BALTAG — *Tirgoviște*. Ghețarul din peștera Scărișoara are un volum de cca. 50.000 metri cubi și o vechime de peste 3000 de ani — adică exact cum ați aflat și dv. Vechimea nu poate fi pusă la îndoială, deoarece ea a fost stabilită pe cale științifică, prin analiza grăunțelor de polen găsite în interiorul gheței. Grotă în care se află ghețarul are peste 100 de metri lungime, iar ghețarul are unele flancuri înalte de peste 20 de metri. Întreaga grotă este de altfel acoperită cu un strat de gheață și pare un imens patinoar acoperit, în mijlocul căruia se ridică marel ghețar.

Colțul cosmeticiei

TENUL NORMAL

În marea majoritate, femeile au de la natură un ten normal. Uneori însă, în perioada adolescenței, tenul poate să devină gras, iar în perioada menopauzei tenul poate de asemeni suferi mari schimbări și deveni dintr-o dată prea gras sau prea uscat. De obicei însă, tenul normal se înfățișează cam între 25 și 45 de ani, adică în perioada de stabilitate glandulară.

Pielea tenului normal este suplă, fină, plină de prospețime și frumos colorată și are porii strînși, invizibili. Nu are țâria pielii grase, nici sensibilitatea celei uscate. Tenul normal este tenul cel mai ușor de îngrijit; este genul ideal de piele, care nu are luciu, nu se cojește, nu dă senzația de piele „care trage” și suportă bine apa și săpunul.

Defardarea unui astfel de ten se face în două feluri: într-o seară obrazul va fi spălat cu apă caldă și săpun de bărbierit, după care va fi clătit cu apă rece, iar în seara următoare fața va fi demachiată cu lapte de lanolină „Nivea” și tamponată apoi cu o loțiune de alcool, ca de exemplu loțiunea „Lara”. De trei ori pe săptămîni, adică în zilele cînd a fost spălată cu apă și săpun, se va folosi o cremă grasă, nutritivă, în genul acestora: ceară de albine 10 gr, unt de cacao 10 gr, untdelemn de măsline sau ulei de parafină pentru uz intern 40 gr, apă distilată 5 gr, tinctura benzoe 1 gr. Crema nu se păstrează pe față decît o oră, apoi se șterge, pentru ca în cursul nopții pielea să aibă posibilitatea să respire.

Dimineața, după ce a fost spălată cu apă rece dar fără săpun, fața va fi pudrată spre a fi ferită de intemperii, fără intermediul unei creme. Dacă totuși se simte nevoia, se va folosi o cremă de zi avînd formula: stearină 15 gr, ceară albă 1 gr, ulei de vaselină 6 gr, unt de cacao 1 gr, vaselină 4 gr, lanolină 0,50 gr, amoniac 0 gr, borax 1 gr, apă 85 gr. Această cremă pătrunde ușor în piele și nu dă luciu obrazului.

O dată pe lună, după o ușoară baie de aburi făcută feței, se va aplica o masă de galbenuș de ou, freat fie cu 1/2 linguriță de untdelemn, fie cu o linguriță de zeamă de portocale sau suc de roșii.

LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR

Originea și evoluția schiurilor

Tov. Velciu Grigore din Rm. Vlcea ne întreabă de cînd există schiurile și cînd a avut loc prima competiție sportivă în acest domeniu.

Descoperirea de către arheologii a unor schiuri lungi de 1,10 m și late de 2 cm, la Hoting în Suedia, dovedește că oamenii continentului nostru se foloseau de asemenea tălpii pentru alunecare pe zăpadă încă de acum 4500 de ani. Omul le-a inventat din necesitatea de a urmări cu mai multă ușurință vînatul. Faptul acesta demonstrat de o gravură în stîncă, veche de 2000 de ani, descoperită la Roedoy în Norvegia, care înfățișează doi schiori urmărind un ren.

Schiurile au apărut deci, după cît se vede, în regiunile polare ale globului, unde zăpada permanentă cerea omului o născocire pentru a putea alerga după vînat distanțe mari și cu viteză sportivă.

Tălpiile primitive — la început inegale, așa cum se poate vedea din gravura pe care o reproducem — s-au perfecționat de-a lungul secolelor. Ambasadorul austriac Froeber, care a vizitat Moscova în anii 1517 și 1529, descrie în memoriile lui schiurile de care se foloseau rușii în epoca aceea și care sînt aproape identice cu cele întîlnite și azi în regiunile arctice.

Cu timpul, au apărut firește și oameni care s-au remarcat prin abilitatea de a aluneca pe asemenea tălpii. În zilele de sărbători nordicii organizau chiar concursuri între cei mai buni schiori. Documentele vorbesc astfel despre un norvegian din provincia Telemark, pe nume Nordheim, care în anul 1860 „a reușit să zboare cu schiurile prin aer pe o distanță de peste 30 de metri”.

Totuși sportul cu schiurile n-a luat naștere oficial decît în anul 1866. Atunci a avut loc la Christiana (vechiul nume al orașului Oslo) prima competiție internațională a schiorilor.

Una dintre primele personalități cunoscute în Europa care fost văzută la Davos practicînd sportul schiurilor a fost scriitorul englez Conan Doyle.

Astăzi sportul acesta de iarnă se bucură de mulți adepți în toată lumea. Și dacă în țările capitaliste acesta este încă un sport rezervat claselor înstărite, în schimb, în lagărul socialist el e la dispoziția tuturor, statele socialiste punînd la dispoziția sportivilor pîrtii amenajate, echipament, cantonamente, facilități de transport și alte mijloace materiale, nefîntînte în altă parte.

S-a văzut de altfel măiestria la care au ajuns schiorii din U.R.S.S. și din țările socialiste la ultimele concursuri internaționale și se va vedea cu siguranță aceasta și la viitoarele campionate mondiale, care vor avea loc anul viitor la Chamoniș.

Bărbieritul în bune condițiuni

Unii bărbați spun că bărbieritul e un chin iar alții îl consideră ca un lux. Și unii, și alții nesocotesc aspectul îngrijit sub care trebuie să se prezinte un om civilizat.

Bărbieritul nu poate fi un chin decât pentru cei care nu știu să folosească ustensilele cele mai indicate în raport cu sensibilitatea epidermei lor. Și nu poate fi un lux decât pentru cei comози. Normal este ca bărbatul să se bărbiezească în fiecare zi.

Timutul cel mai indicat pentru această operație este dimineața, înainte de spălarea pe față, când epiderma e odihnită și suficient de grasă pentru a suporta săpunul și pământul. Totuși, dacă pielea nu suportă ieșirea, imediat după aceea, în aer rece sau umed — și aceasta se observă mai ales la tenurile uscate — bărbieritul se poate face și seara, înainte de culcare. Pentru înmuierea bărbii, cei cu tenul uscat vor folosi numai cremele de ras nespumoase, adică acelea care sînt fabricate pe bază de stearați și care nu se întind pe față cu ajutorul pământului, ci pur și simplu cu degetele, ca orice grăsime. Aceste creme prezintă avantajul nu numai de a păstra secreția naturală a epidermei, dar și de a pătrunde la rîndul lor prin pori. De aceea, în asemenea cazuri, e recomandabil ca spălarea pe față să se facă înaintea bărbieritului, iar resturile de cremă care rămîn după ras să fie înlăturate, cu un ușor masaj, pe toată suprafața obrazilor.

Pentru epidermele grase, dimpotrivă, sînt indicate săpunurile și cremele spumoase. Acestea se întind pe obraz cu ajutorul pământului și a apei calde, fără să irite. În acest caz, pielea. Dacă unii bărbați cu tenul gras se plîng de iritații după bărbierit, aceasta nu se datorează cremei de ras, ci faptului că n-au săpunit bine barba, s-au grăbit la bărbierit sau au folosit o lamă prea uzată. O lamă bună poate să dureze într-adevăr la câteva rasuri, cu condiția s-o tragem de fiecare dată, de câteva ori, pe o curea nu prea aspră sau chiar pe podul palmei. Când lama nu curăță bine, nu trebuie să se insiste cu trecerea ei de mai multe ori pe același loc, ci trebuie schimbată. Dezinfecțarea și închiderea porilor, după bărbierit, se poate face cu alcool diluat sau cu alcool camforat. În caz de sensibilitate exagerată, cînd după bărbierit apare senzația de arsură, se va folosi următoarea soluție:

Acid boric	1 gr;
Alaun	1 gr;
Camfor	0,50 gr;
Mentol	0,50 gr;
Alcool	50 gr;
Apă	50 gr.

Se va pudra de asemenea cu regularitate fața după fiecare bărbierit, aceasta nefiind o cochetație — cum o consideră unii — ci o necesitate pentru acoperirea porilor prea dilatați, pentru absorbirea excesului de grăsime și pentru prevenirea iritațiilor provocate de intemperii.

JOSIANA

VLAD TEPEȘ ÎNTR-O COSMOGRAFIE DIN SECOLUL AL XVI-LEA

Dacă interesanta figură a lui Vlad Tepeș a dobîndit încă din evul mediu un loc în iconografia occidentală — faptul nu se datorește numai excepționalului lui vitejii în luptele cu turcii. Așa cum se înfîșoară uneori, dușmanii domnitorului — și aceștia erau, în cazul lui Vlad Tepeș, exponenți ai forțelor reacționare ale vremii — i-au creat în străinătate o falsă faimă. Unii neguțatori sași, precum și anumiți boieri fugari — pe care Vlad Tepeș îi lovise fără cruțare cînd se dovedeau a fi delapidatori sau chiar potrivnici politicii lui de centralizare — n-au pregetat să clevească peste hotare cu privire la cruzimea „prigonitorului” lor... Asemenea detractări au izbutit să creze cu vremea în Occident imaginea unui principe sîngeros.

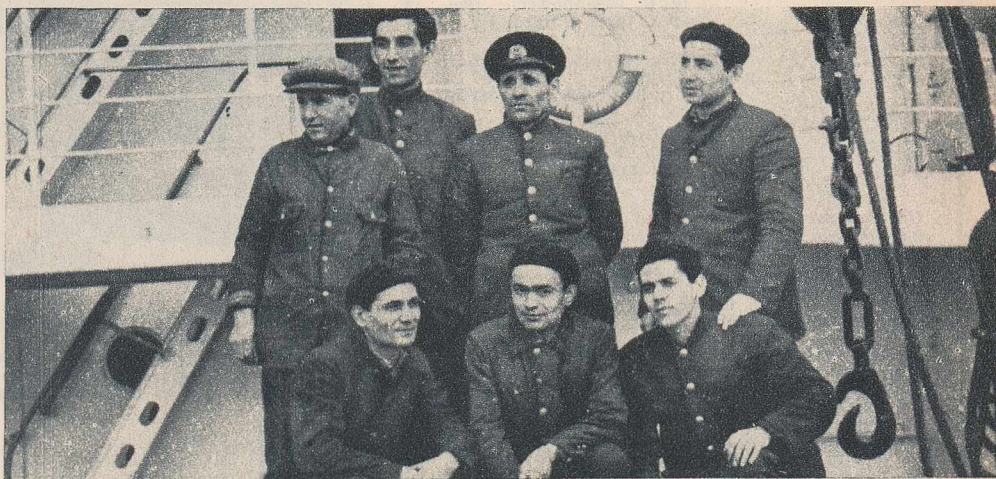
A rămas celebră stampa în care Vlad Tepeș e arătat ospătîndu-se, pe cînd la dreapta lui o pădure de tepi își primește victimele, iar în față călăul înaltă maldăre de trupuri decapitate; această gravură în lemn a fost inclusă într-o tipăritură de pe la sfîrșitul secolului al XV-lea, scoasă, după cum se pare, de un scriitor sas potrivit domnitorului român. O altă stampă care-l prezintă pe Vlad Tepeș face parte dintr-o tipăritură mai recentă; e vorba de cosmografia lui Sebastian Münster, apărută la Basel în 1588, în ediție germană. Această cosmografie — o geografie istorică a lumii — ne interesează îndeaproape. E un document care aduce știri diverse și bogate pentru acea vreme, asupra țării noastre. Pe patru pagini, Sebastian Münster face o descriere geografică, împletită cu considerații etnografice și istorice, asupra Munteniei, Moldovei și Transilvaniei.

Biblioteca centrală de stat din București a achiziționat unul din puținele exemplare existente ale ediției germane a cosmografiei lui Münster.

CITITORII CĂTRE CITITORI

Vor să facă schimb de cărți postale ilustrate (vederi) următorii: Vișoescu Smaranda, Pitești, str. Victoriei nr. 83; Potoran Teodora, elevă, Craiova, str. I.P. Pavlov nr. 110; Mihalache Rodica, elevă, Craiova, str. I. P. Pavlov nr. 110; Badea Tanța, Pitești, str. Justiției nr. 13; Burnei Victoria, Pitești, str. Justiției nr. 13; Iordache Adina, elevă cl. X-a, Bora Liliana, elevă cl. X-a, Bejan Constanta, elevă cl. XI-a, Secui Florina, elevă cl. XI-a, Ciungan Doina, elevă cl. XI-a, Luciu Rodica, elevă cl. X-a, Școala medie „Avram Iancu” din Brad, regiunea Hunedoara; Bah Cornelia, elevă. Arad, str. Maiaovski nr. 8; Mirza Eleonora, elevă, Arad, str. Lăcrămișoarelor nr. 136; Udrea Ileana, elevă cl. X-a, Craiova, str. E. Teodoroiu nr. 33; Răducu Sorina, elevă, Cîmpulung Muscel, str. Brîncoveanu nr. 31.

CARGOUL „BRĂILA” A PLECAT ÎN PRIMUL VOIAJ

Un grup din echipajul cargoului „Brăila”, cu câteva ore înainte de plecare: Mihailescu Nicolae, șef electrician, Frunză Constantin, șef mecanic, Vasilescu Ion, ofițer mecanic II, Enescu Ion, ofițer mecanic III, Tudoran Ion, motorist, Nistor Alexandru, motorist, și Oglan Petre, electrician.

CU AJUTORUL ȘTIINȚEI

Soare în grajduri

S-a observat de mult timp că în lunile de iarnă, cînd atmosfera „înghețată” razele ultraviolete, organismul oamenilor și al animalelor suferă de o carență de vitamina D. În fermele zootehnice se înregistrează în această perioadă o serioasă descreștere a productivității animalelor. Căutînd să o combată, oamenii de știință și practicienii au constatat că adăugarea vitaminei D la hrana vitelor și păsărilor este extrem de costisitoare și nici nu dă rezultate prea bune. Becurile obișnuite de raze ultraviolete s-au dovedit de asemenea nepractice, nepermițînd dozarea precisă a radiațiilor.

Institutul de biofizică al Academiei de științe a U.R.S.S. a propus să se folosească în fermele zootehnice becuri de raze ultraviolete cu wolfram mercuric. În colaborare cu specialiștii de la alte institute s-au făcut numeroase experimente; au fost expuși razele ultraviolete ale acestor becuri pui, porci, cloști și vaci. Rezultatele au depășit așteptările. Experimentele au arătat că noile becuri de raze ultraviolete au efecte multiple: în afara rezolvării problemei carentei de vitamină D, ele ozonează aerul făcînd să crească cantitatea de oxigen din cotețe și grajduri; rezultatul: productivitatea animalelor crește cu 10-20%, iar cheltuielile necesitate de întreținere lor în timpul iernii scad. Astfel, la un număr de 300.000 de găini și pui, înlocuirea unturii de pește și a vitaminei D cu raze ultraviolete a adus o economie de 800.000 de ruble.

Asalt asupra aterosclerozei

După ce un grup de biochimisti indieni de la universitatea din Nagpur au sintetizat, din ulei vegetal, un preparat care împiedică depunerea colesterolului pe pereții arterelor și — în consecință — apariția aterosclerozei, oameni de știință din R.P. Polonă aduc un nou aport luptei

împotriva acestei boli. Laboratorul Uzinei de produse farmaceutice din Krakovia pregătește prima șarjă experimentală a unui medicament menit, de data aceasta, să servească nu numai unui scop profilactic, ci și unuia terapeutic.

Această substanță, a cărei denumire prescurtată este M.B.C.A., e cunoscută de multă vreme de chimiștii, dar profesorul Supnevski de la Institutul farmaceutic din Krakovia a fost primul care a descoperit că ea dizolvă depozitele de colesterol de pe pereții arterelor. Timp de cinci ani, el și colaboratorii lui au lucrat în laborator pe animale, provocîndu-le experimental ateroscleroze care au fost apoi combătute cu succes deplin cu ajutorul M.B.C.A.-ului. Datele acumulate le îngăduie să treacă acum la experiențe clinice, pe oameni, cu ajutorul cărora vor stabili dozele și modul de aplicare al noului medicament în diversele faze ale bolii. Rezultatul final al experiențelor va constitui o armă importantă împotriva aterosclerozei, care este tot atît de primejdioasă azi cum au fost, la timpul lor, holera, vărsatul și malaria.

Sudor: fasciculul de electroni

La temperaturi înalte, wolframul, molibdenul și titanul se combină energetic cu oxigenul din aer. De aceea aceste metale nu pot fi sudate în condiții obișnuite — sudura obținută nefiind durabilă din cauza formării de oxizi.

După îndelungi cercetări, specialiștii de la Institutul de energetică din Moscova au ajuns la concluzia că metalele sus-amintite nu pot fi sudate decât în vid, pentru că numai în felul acesta poate fi evitat contactul metalului incandescent cu aerul. Sudura în vid este realizată cu ajutorul razelor electronice, care pot topi chiar și cele mai greu fuzibile metale. Un aparat special conceput de electronici într-un fascicul îngust, care poate fi deplasat de-a lungul și de-a latul piesei. Dunga de

sudură astfel obținută este tot atît de trîncnică ca și restul piesei.

În viitorul apropiat, depășind faza de laborator, această metodă va găsi o largă întrebuintare în industrie.

Televizorul controlor

Una din cele mai recente aplicări ale televiziunii în industrie este folosirea acesteia ca aparat automat, de sine stătător, pentru controlarea — fără participarea omului — a exactității fixării pieselor în strungurile din cadrul liniilor automate.

Atunci cînd se prelucrează piese cu profil mai complicat, fixarea lor automată nu se realizează totdeauna corect. Această operație se desfășoară sub controlul unor muncitori a căror sarcină este să sesizeze cînd intervine o defecțiune și să oprească imediat strungul respectiv, pentru a evita pierderea de material și, ceea ce este și mai grav, defectarea mașinii. Numărul acestor muncitori este destul de mare. S-a constatat însă că munca lor, uniformă și obositoare, poate fi înlocuită cu succes de o instalație de televiziune. În acest scop se face în prealabil, din punctul unde este instalată camera televizorului, o fotografie reprezentînd o piesă corect fixată în strung. Negativul acestei fotografii este proiectat pe obiectivul aparatului de televizat. În felul acesta, pe stratul fotosensibil al tubului de transmisie apare, în afara imaginii de bază, pozitive, înfățișînd fixarea automată a pieselor, o a doua imagine, negativă. Dacă piesa a fost fixată corect, cele două imagini se suprapun perfect, obținîndu-se pe ecran una singură, cenușie, cu contururi precise. Atunci însă cînd o piesă a fost fixată strîmb, negativul și pozitivul nu se mai suprapun. În acel moment se declanșează un semnal electric care, amplificat, orștește strungul sau banda rulantă.

Această nouă aplicare a televiziunii în industrie funcționează foarte precis, aducînd însemnate economii.

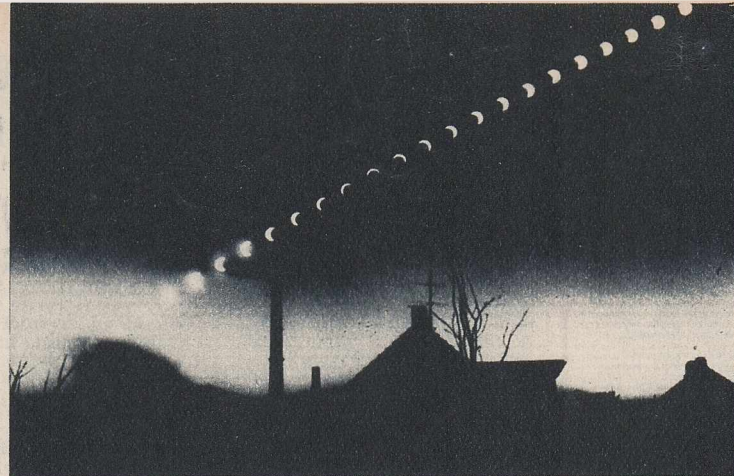
Cu prilejul plecării în primul voiaj a celui de-al doilea cargou românesc construit în Șantierul de la Galați — cargoul „Brăila” — tovarășul Neguț Liviu, comandant secund al navei, a făcut corespondențului nostru Aurel Constantinescu următoarea declarație:

„Echipajul navei noastre are o vîrstă medie de 28 ani, pentru aceasta a fost denumit „echipajul tineretului”. Majoritatea membrilor din echipaj au asistat la lucrările de pe vas, la Șantierul naval din Galați, în perioada montării aparatului, au participat la probele de mare și au luat cunoștință de modul de funcționare a utilajelor moderne.

Aș putea spune că nava este un complex de instalații automate. Are instalație de radar modernă, cu aparat auxiliar, care în orice condiții meteorologice determină automat punctul unde se află. În cazul unei defecțiuni semnalizatoare anunță avaria și stabilesc locul unde ea s-a produs.

Sîntem mîndri că vom călători cu cea mai modernă navă comercială romînească, de construcție romînească.

Acum, cînd cargoul pleacă în primul său voiaj, transmitem cititorilor „Flacării” un călduros salut marinăresc”.

ECLIPSA DE SOARE din 15 II. 1961 a putut fi observată foarte bine în R.D. Germană, datorită condițiilor atmosferice deosebit de favorabile. Iată de exemplu, prinsă în această fotografie, evoluția eclipsei în orașul Magdeburg. Prima imagine (stînga jos) a fost luată la ora 7,45; ultima, la ora 10.

ȘAH ȘI... POPICE. Una din pasiunile campionului mondial de șah Mihail Tal este jocul de popice. Nu garantăm însă că Tal doborâra popicele cu aceeași îndemnare cu care își face mat adversarii la șah...

SUB ESCORTA... După încheierea meciului de fotbal dintre echipele Panathinaikos și A.E.K. din Atena, arbitrul întâlnirii a fost scos de pe teren sub protecția poliției. Numai așa a putut scăpa de „gratitudinea” temperamentalilor suporteri ai echipei A.E.K., nemulțumiți de arbitrajul prestat.

LA 23 APRILIE 1961 va fi dezvelit pe terenul fostului lagăr de concentrare nazist de la Sachsenhausen un monument în memoria celor 100.000 de victime ale terorii hitleriste. Încălțarea din fund dreapta, care a servit ca bucatărie pentru deținuți, se va deschide u muzeu.

CRONICĂ RIMATĂ

Culmi...

„Am dus America pe culmi nemăintinute...”

(Din ultimul mesaj al lui D. Eisenhower: „Despre starea Uniunii”)

„Situația actuală a economiei noastre stîrnește îngrijorare...”
„Timpul nu lucrează în favoarea noastră...”

(Din primul mesaj al lui J. F. Kennedy: „Despre starea Uniunii”)

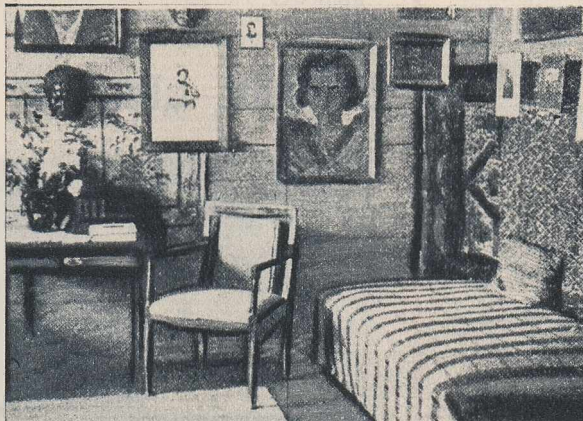
Un împărat odată simțind că va muri
Își strînse-n jur curtenii și astfel le grăi:
„Vă las o-mpărăție ferice și bogată
Pe culmi nemişcate, de mine ridicată.
Pastrați mereu nestînsă a vieții-mi amintire!
Statuie înălțați-mi în semn de mulțumire...”
Așa grăi bătrînul și-ntr-ale lui se duse.

De cum urcă pe tron-u-i, moștenitorul spuse:
„Într-adevăr suit-am înalte culmi de glorie
Cum nimeni pomenit-a v'odată în istorie.
O culme, bunăoară, e-atînsă de somaj;
A segregării culme se-nalță prin lînsaj.
Cu prejurile stînem în culmea scumpătății.
Iar printre tineri culmea e-a criminalității.
La automobile e culmea nevinzării,
Iar N.A.T.O. este astăzi în culmea dezbinării.
Economia noastră e grav amenințată
De faliment și crize; la culme-i zdruncinată.
De-atîtea culmi își vine — cînd ochii-n jos își-arunci —
O amețeață-n fața... prăpastiei adînci”.

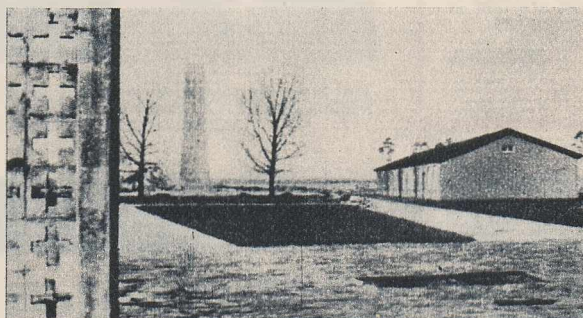
Așa grăi-a domnul ce sta-ntr-o albă casă.
Și trist îi era glasul... privirea dureroasă...

Mă-nțreb: greși doar moșul — nălțng cîrmaci? Credem
Că-i la mijloc și-o boală: o boală de... sistem...

Andrei BART

ACUM 100 DE ANI A VĂZUT lumina zilei la Harenda, reg. Zakopane, din R. P. Polonă, poetul Jan Kasprowiez (mort în 1926), reprezentant de frunte al curentului literar progresist „Tînăra Polonie”. Cu prilejul centenarului său, în casa în care a trăit și creat Kasprowiez s-a organizat un muzeu. În fotografie, una din încăperile muzeului.

Pe scurt

Ce e nou în librării?

- „Liturgia unui ateu”, „Fata bătrînă” și alte povestiri de Balzac au apărut recent în colecția „Clasicii literaturii universale”.
- Pentru cei ce vor să cunoască muzeele bucureștene, scriitorul Marin Mihalache a întocmit o lucrare de prezentare a comorilor artistice adăpostite în muzeele Capitalei.
- S-au împlinit de curînd 40 de ani de la marile greve din România. Editura politică a tipărit o lucrare care contribuie la lămurirea condițiilor în care a avut loc acest important moment din viața clasei noastre muncitoare.
- Un marinar român care a participat la luptele pentru instaurarea puterii sovietice în Rusia își povestește amintirile. Cartea poartă titlul „Anii de foc” și e semnată de Nicolae Manea.
- Corespondența lui Vasile Alecsandri a început să vadă lumina tiparului prin volumul îngrijit și prefațat de G.C. Nicolescu, apărut la E.S.P.L.A.
- „Oameni și pămînturi” de Dumitru Mircea strînge la un loc un număr de nuvele și povestiri închinată în cea mai mare parte acțiunii de transformare socialistă a agriculturii.
- Pentru cei care vor să studieze rolul presei în diferite etape ale mișcării muncitorești din Rusia și felul cum a fost ea îndrumată de Lenin, Editura politică a dat la iveală volumul „Despre presă” de V.I. Lenin.

PĂPUȘI „ELECTORALE”

Păpușile s-au dat jos din raft și au coborît în piața publică, spre a prezenta a-legerile de altădată. Sînt cele mai recente realizări ale creatoarei de păpuși Cecilia Silviu din Galați: mardeașul electoral, puțin „făcut”, aplicînd orînduiala cu ciomagul, și politicianul demagog desfășurîndu-și patetice și sfărăitor discursurile.

Iată deci păpușa totodată satirică și politică. Ea se adaugă unei întregi galerii de păpuși începînd cu ursul din poveste împodobit cu o tichie roșie și pînă la Don Quijote-ul tăiat într-un tub de pastă de dinți.

În mîna păpușeresei gălățene, tabla, folie de ceapă, cartonul au căpătat mișcare.

Dulcamara la Operetă...

După reușitele spectacole cu „Don Pasquale” se pare că Donizetti a intrat definitiv în grafiul cîntăreților și actorilor de la Teatrul de sta de operetă. Deunazi, cine credeți că a sosit în culisele teatrului din Splai? Inuși Dulcamara Da, da, lovacule și abilitul Dulcamara, iscusitu vraci care-și vinde falsele leacuri ambalate în sumedenie de cuvînte de spirit; același Dulcamara care, atunci cînd e vorba să înlesnească fericirea tinerilor ce se iubesc, născoceste urzel ingenioase și de o mie de ori mai eficace decît mull laudatele-i elixiruri. Însoțit de îndrăgositul Nemorino, de frumoasa Adina și de falcnicul sergent Belcore, de toate personajele ce-i în companie în savuroasa operă comică „Elixirul dragostei”, s-a instalat într-o sală de repetiții ca la el acasă și pe dată s-a interesat cine-l va întruhița pe scenă. „Eu” — a răspuns Silviu Gurau. „Și eu” — a adăugat Gabriel Gheorghiu „Aha, care va să zică jucați în distribuție dublă — a replicat prompt Dulcamara. Sub bagheta și de neîntrecut maestrul de ceremonii, s-au făcut și celelalte prezentări: Vali Niculescu-Bugarin și Corina Bărbulescu, Dia Panaitescu și Ștef Părvulescu, Constantin Drăghici și Nicola Crețu, Mircea Nemens și Mugur Bogdan. A mai fost de față: Lucian George Ionescu (regizor), Elena Agapie (pictor scenograf), Traian Mihăilescu și Mircea Lucescu (dirijori). „S pe cînd premiera?” — a întreat curios Dulcamara „La începutul lui martie”. Și fiindcă atotștiutorul Dulcamara nu știa de obiceiul mărfșorului și s-a explicat că „memora „Elixirul dragostei” un mărfșor pentru bucureșteni.

T. NISTOI

SĂ FIE PEDEPSIȚI CRIMINALII!

În timp ce puterile occidentale s-au străduit în Con-
tul de Securitate să pună
e-n roate adoptării unor
suri eficiente care să ducă
încetarea agresiunii belgie-
și a crimelor făcute de
rionetele colonialiste în
ngo, alți șase patrioți con-
gezi, tovarăși de luptă ai lui
mumba, au fost asinați
șelește. Împotriva crimelor
nise de elica teroristă a
Kasavubu, Mobutu și
ombe se ridică opinia pu-

blică mondială. În cadrul a
nenumărate mitinguri și de-
monstrații, ce se desfășoară
zilnic în toate colțurile lumii,
oamenii cinștiți înfierează
asasinarea primului ministru
Lumumba și a tovarășilor
săi, manifestându-și solidari-
tatea cu lupta poporului con-
golez pentru cucerirea libertății
și independenței depline și
cerind cu hotărâre alungarea
imediată din Congo a agre-
sorilor belgieni și arestarea
agenților lor.

①

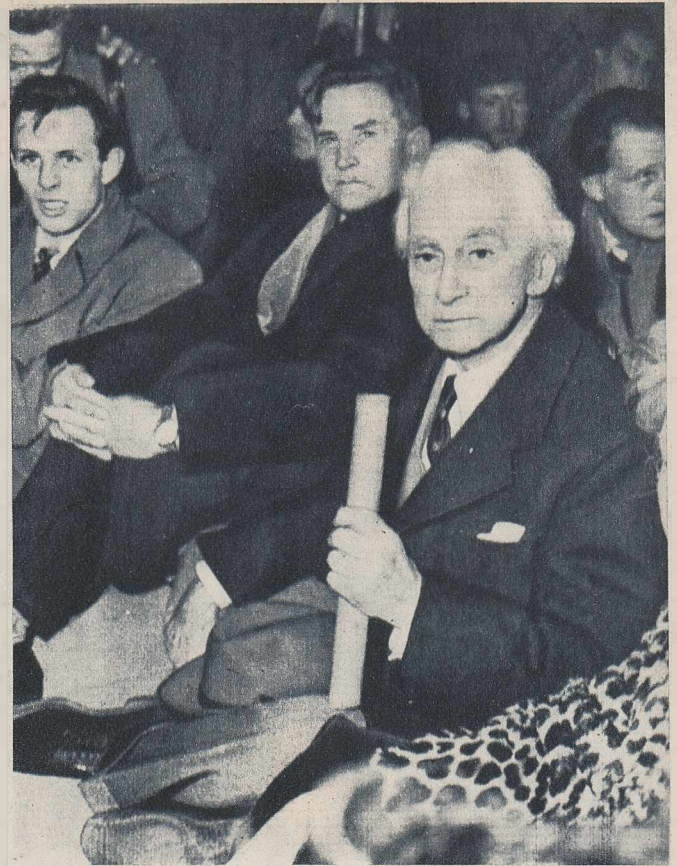
BERLINUL OCCIDENTAL. Un
impundtor marș al tăcerii orga-
nizat de vest-berlinezi, în fața
sediului reprezentanței comerciale
belgiene, în semn de protest împo-
triva asasinării lui Lumumba.

②

PARIS. Polițiștii atacă cu bru-
tăritate o demonstrație de prot-
est a citorva sute de studenți negri
împotriva crimelor colonialiștilor
belgieni și a unellelor lor din
Congo.

③

MOSCOVA. La clubul Univer-
sității prieteniei popoarelor. În
cadrul unui impresionant miting
studenții africani care încață în
capitala sovietică au condamnat
uciderea odioasă a lui Lumumba
și a tovarășilor săi, exprimându-și
solidaritatea cu lupta poporului
congolez pentru o adevărată li-
bertate și independență.

NU!

RACHETEI „POLARIS”!

Peste 10.000 de muncitori, studenți, oameni de știință și
cultură, activiști ai sindicatelor au organizat un mare mit-
ting în piața Trafalgar din Londra pentru a protesta împo-
triva stocării de rachete americane în Anglia. „Vrem ca ome-
nirea să trăiască în pace și tocmai de aceea ne-am adunat astăzi
aici” — a declarat la miting cunoscutul filozof și fruntaș al
vieții publice din Anglia, Bertrand Russel. La miting demon-
strații au scandat lozinci ca: „Nu, armei nucleare”, „Nici un
fel de Polaris”, „Polaris ne aduce nenorociri și nu salvarea”.

În fotografie: Bertrand Russel (dreapta, în prim-plan)
și alți 2.500 londonezi stau în mod demonstrativ pe pavaj în
fața sediului Ministerului de Război al Angliei, unde au depus
o declarație prin care cer „anularea imediată a acordului cu
privire la staționarea în Anglia a submarinelor americane
înzestrate cu rachete „Polaris”.

Telefoto „Agerpres”

FILMELE SĂPTĂMÎNII

„NU VREAU SĂ MĂ ÎNSOR”
(foto 1), noua comedie muzica-
lă realizată de studioul „Bucu-
rești” în regia lui Manole Mar-
cus, ne oferă o oră și jumătate
de voie bună, tinerețe, momente
de farsă ca și de satiră, melo-
dii plăcute și lesne de reținut.
Iată suficiente puncte de atrac-
ție pentru public, care va
revedea cu acest prilej, în
posturi cu totul noi, o seamă
de actori cunoscuți: Geo Bar-
ton a devenit de astă dată
îngîmșatul și comodul com-
pozitor Petre Ștefănescu-
Manta; Giraldoni din „Darclée”
traversează deceniile pentru a
deveni inginerul Preda (inter-
pret: Cristea Avram); Irina
Petrescu, care a debutat cu
merite în rolul Anei din
„Valurile Dunării”, e acum
Rodica, o fermecătoare texti-
listă; timidul student creat
de Ștefan Tăpălagă în „Allo?
Ați greșit numărul” s-a trans-

format într-un îngotist și
compozitor (tot timid). Adău-
găm prezența actrișelor cu
multă personalitate Liliana
Tomescu și Coca Andronescu,
menționăm pe Vasile Toma-
zian și Nae Roman — și cre-
dem că am sugerat în felul
acesta ceea ce se poate întâm-
pla într-o comedie susținută
de o asemenea formație acto-
ricească. Izbîndește pînă la
urmă muzica de calitate, tri-
umfă oamenii sinceri, cinștiți
și modeste.

„AVEAU 19 ANI” (foto 2)
— producție a studioului cine-
matografic din Odesa — este
un film ce se adresează în
egală măsură tinerilor de
această vîrstă, ca și vîrstnicilor
care veghează și influen-
țează maturizarea generației
noi. Beshov, personajul prin-
cipal al filmului, este, în
felul său, o „problemă”, un
caz dificil pentru colectivul
militar din care face parte.

Judecat și ajutat cu delica-
tețe, cu prietenie, Beshov
încețază de a fi un „caz”
și își valorifică din plin cali-
tățile.

„CASA DE PE DOUĂ
STRĂZI” (foto 3), producție
a studiourilor bulgare, se in-
spiră dintr-o întâmplare tra-
gică petrecută în anii terorii
fasciste într-un orașel din țara
vecină. Doi frați — fiii unui
luptător comunist căzut în
luptele pentru apărarea liber-
tății poporului spaniol — au
atitudini deosebite în fața
războtului antisovietic. Kiril
ia arma în mînă și trece în
linia întâi a celor care mili-
tează împotriva fascismului;
Vladko, mezinul, stăruie în
visuri utopice despre un ne-
amestec în realitatea înconju-
rătoare. Viața îi dă o lecție
aspră fratelui mic; Vladko
înțelege însă prea tîrziu dru-
mul greșit pe care a mers.

POZIȚIA REGIONALĂ DE
CTURĂ ȘI SCULPTURĂ

sălile muzeului „Simu” și
olae Cristea” din București
it deschisă recent Expoziția
nală de pictură și sculptură.
oducem alături una din lu-
le expuse, pictura „Sedinta
dierilor” de Gh. Spiridon.

REDACȚIA: București, Piața Ștefăniței, Căsuța Poștală 3507 of. 33 Tel. 17.60.10 int. 1744.
ABONAMENTE la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii volun-
tari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR: 3 luni, 26 lei; 6 luni, 52 lei; un an, 104 lei.
Prezentarea grafică: Vlad MUȘĂTESCU. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Ștefăniței „I.V. Stalin”

1

SPORT

PE PIRTIA DE BOB ȘI SKELETON

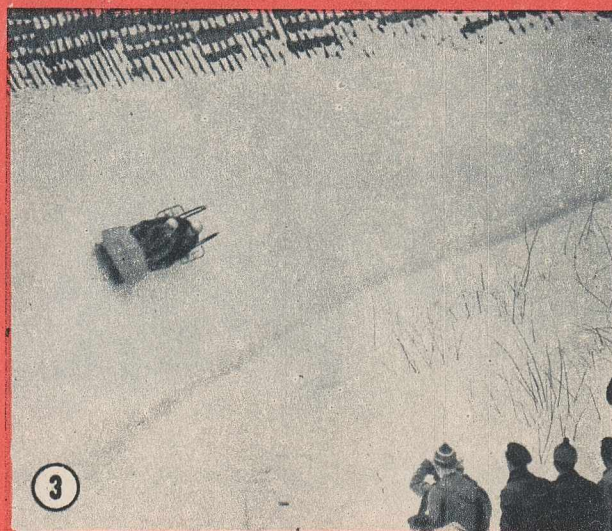
Mai „productivă” în zăpadă decât suratele ei din ultimii ani — cel puțin în munți — iarna aceasta a oferit și boberilor satisfacțiile curajoaselor lor dispute. Pirtia de bob de la Polana Brașov, pusă la punct, amenajată cu instalații telefonice, de amplificare, cu celule fotoelectrice pentru cronometrări etc, a devenit unul din punctele de atracție pentru iubitorii sporturilor de iarnă. Duminică, sub un vesel soare vestitor de primăvară, mii de spectatori au urmărit întrecerile demonstrative de bob și skeleton de la care vă prezentăm câteva imagini fotografice.

① O coborâre de skeleton.

② La virajul nr. 16 — și ultimul — al pirtiei.

③ Asemenea unui bolid, zboară bobul pe pirtia înghețată.

Fotografii de E. DASCĂLU

HOCHEI PE GHEAȚĂ

Finala „Cupei orașului București” a revenit echipei L.I.I. Leningrad, care terminând la egalitate meciul cu echipa Bucu s-a clasat pe primul loc datorită golaverajului mai bun. În fotografie: un atac respins cu succes de portarul leningrădean.

